

ČESKOSLOVENSKÉ DIVADELNÍ A LITERÁRNÍ JEDNATELSTVÍ

5874

J. K. Tyl

FIDLOVAČKA

ANEŽ

ŽÁDNÝ HNEV A ŽÁDNÁ RVAČKA

ČTVERO OBRAZŮ PODLE ŽIVOTA PRAŽSKÉHO SESTAVENÝCH

MUDBU SLOŽIL FRANTIŠEK ŠKROUP

PODLE PŮVODNÍHO ZNĚNÍ ZPRACOVAL VLADIMÍR MÜLLER

Výhradní oprávnění udílet svolení k provozování díla má

ČESKOSLOVENSKÉ DIVADELNÍ A LITERÁRNÍ JEDNATELSTVÍ

Vyšehradská 28, Praha II, telefony 23-45-73, 23-51-40, 23-46-20

podle vyhlášky ministerstva kultury z 25. VI. 1954, č. 145.

Podle ní je pořadatel povinen předložit žádost o svolení k užití díla nejpozději 4 týdny před datem představení u výkonného orgánu příslušného okresního (obvodního) národního výboru na tiskopisech vydaných

Československým divadelním a literárním jednatelestvím.

Rozmnoženo jako neprodejný rukopis, který zůstává majetkem

Československého divadelního a literárního jednateleství
a který není dovoleno dále prodávat, půjčovat nebo opisovat.

Nedovolené užití díla je trestné.

Expedice rukopisů a styk s ochotníky: Celetná 25, Praha I, telefon 628-31.

J . K . T y l

F I D L O V A Č K A

aneb

Ž Á D N Ý H N Ě V A Ž Á D N Á R V A Č K A

Čtvero obrazů podle života pražského sestavených

Hudbu složil Frant. Škroup

Podle původního znění zpracoval Vl. Müller

4-360629

O S O B Y :

- Václav Kroutil, pražský měšťan a švec
- Jeník, jeho syn, mlynářský krajánek
- Vdova Mastílková, bohatá máselnice
- Liduška, její neteř
- Panna Cibulcíní, bývalá divadelní zpěvačka
- Pan Duděc, pražský švihák
- Hvězdoleský, literátor, recensent atd.
- Pan Hubínek, uzenář
- Vdova Klinkáčková
- Kozelka, dovezovač
- Andreas Jammerweil, hospodář u máselnice
- Mamselle Margarethe, hospodyně u máselnice
- Jirka } selští pacholci, nedávno v službě u máselnice
- Honze }
- Šebelka } drvoštěpové
- Pavelka }
- Živeles, žid
- Starý Mareš, slepý houslista
- Bětuška, jeho průvodkyně
- Dráb
- Jiný dráb
- Dorotke
- Medla } děvečky
- Lízinka }
- První } písničkářka
- Druhá }

Drvoštěpové, mlynářští krajánci, švadlenky, děvečky, pouliční holky. Posluhovačky u Mastílkové. Remeslníci, učebníci, tanečníci a tanečnice, jablečnice, kluci, žideta. Lid městský a vesnický.

PRVNÍ OBRAZ

Ulice. Po pravé straně krám Mastílkové, po levé ševce Krou-tila. Nazad viděti mlékařku, k níž po celý první výjev kupující docházejí - jakož i do krámu k máselnici. - S obou stran, při domech, kupy drvoštěpů, sedících po zemi; Pavelka po pravé, Šebelka po levé. - Jitro.

VÝJEV PRVNÍ.

Drvoštěpové /ostří a poklepávají pily/. Později Kozelka.

Drvoštěpové

Bruste, hoši, bruste pilu,
sekeru si strojte k dílu;
celý den
žerou zuby do polen,
sekeru
odpočine zvečera
Mnoho práce, málo chladu,
mnoho žízně, málo sladu -
bodejž kozel pilu vzal,
/: pilu, pilu, pilu vzal:/

Kozelka

/přižene se, pod paží a v kapsách máje
plno uzlíčků/.

A to je hezky - to je česky. Zpěvem boží den
přivítejme, zpěvem mu dejme dobrou noc!

Šebelka

Dobrytro, Kozelko!

Kozelka

Dejž to Pán Bůh, Šebelko!

Pavelka

Čopak ti tak zrána nohy zapálilo, že jím ne-
dáš pokoje?

- Kozelka Nejsou boží nástroje? - Jeden leží, druhý běží, jeden spává, druhý stává! - A já si toho vážím - ať mne psotník zkroutí jako suchou obruč - navážím-li si toho, žejdlik slivovice, že jsem vás tu napadl pohromadě.
- Drvoštěpové /se vzbodí/.
Je co na práci?
- Kozelka Až hanba - pila se vám utrmácí! Patnáct, hoši! Hoši, patnáct tvrdých! Dřevo jako síra - štěpina jako štěpina.
- Drvoštěpové Kde? Kde?
- Kozelka Zde! Zde!
- Šebelka Plácale!
- Kozelka Žvástale! - To je pila, bratře; není? A to jsem já; nejsem? Chyť mě za hlavu a pilou mě polechtej na obou kyčlech, není-li na Per stejně patnáct tvrdých.
- Šebelka Tedy pojďme!
- Pavelka Ouha! - Nás Kozelka najímal.
- Šebelka Cože, ořízku?
- Pavelka Že tě oříznu - ani tě vlastní postel nepozná!
- Kozelka Hoj, hoši, hoj!
- Šebelka I ty vochmstané topůrko - ty bezzubáku -
/Jde naň./
- Druzí /za ním/.
Zlam ho!
- Pavelka Ó, jen trkni, sukovitý berane!
- Druzí /po něm/.
Potlučte jim zadky!
- Kozelka /skočí mezi ně s uzlíky vtěsnav mezi rozkrok, s rukama roztaženými uprostřed obou sborů státi zůstane/.
Zpátky! Čert si vás na oprátky! Pozbyli jste rozumu? - Ať mi ruce uschnou jako zimo-
vaná loub, jestli se mi hnete s místa! Praž-

ští drvoštěpové! - Aj, milí páni, víte-li pak, co to znamená? S pilou a sekerou celý den po ulici! Smím já chodit se zbrání? A jsem přece člověk, co? - Nejsem ale drvoštěp!

Šebelka Nelam si hubu, pleticháři! Nešklebil jsi na nás zuby, když jsi řekl, že ti mělo, že nás pohromadě nalézáš? - Nešklebil?

Kozelka Šklebil, hochu!

Pavelka Netočil jsi po nás levým okem, když jsi o patnácti povídal? Že netočil?

Kozelka Točil, hochu!

Šebelka
Pavelka Nu tak tedy, pane Kozelko!

Kozelka Dejte si jen říci, vzácný pane Pavelko - poslechni mne, kmochu Šebelko! Já vás miluju oba - naše jména jsou jako naštemované varhany: Pavelka, Šebelka, Kozelka! Já vás najímá oba - dokud kůrka na bochánku chrustí, bratr bratra neopustí! Oba musíte do těch patnácti - oba; jinak se po upřímnějších ohlídnu.

Šebelka Nechej ohlížení, dohazoveči! Jestli jsi nás oba najal, oba potáhnem.

Kozelka A ramena k přátelskému svazku rozpřáhnem! Tak se mi líbíte, páni drvoštěpové. Pěkně svorně, jednosvorně - to dělá vašim pilám čest. Rozumíte, vašim pilám? Vy ani nevíte, jak vážené zvířata ty vaše pily jsou! O své zuby proti zubům vašich pil se vsedím, že to nevíte. Když se tak na ty zubáky dívám, sám bych si přál býti takovým hovádkem; celý den bych měl co pilovat.
/Zpívá./

P í s e ň

Za Emauzy na kopečku
vadne jarní růže -
mladá Běta, ubožátko,
sterého má muže;
holeček má bílé vlásky,
Žince pak se chtívá lásky -
o, pomoz hochu můj,
pouta přepiluj!

Na Petříně pod jabloní
stůně mladé ptáče -
pro dukáty vzdel se Jeník
kopuleté Káče.
Zlato došlo, babe zbyla,
v lásce babe nestačila -
i čert si tu babu vzal,
pouta zpiloval!

U Štvanice na topolu
škádí se dvě kavky;
hošík Němec, holka Češka,
to jsou pěkné vďavky;
holka zpívá, hošík řádí,
ona lká - on bitvu svádí -
i kozel hocha vem,
pouta zpilujem.

Pod skalinou vyšehradskou,
to jsou pražská města,
a v nich krásný český jazyk,
pěkná všudy cesta.
Na to hoch i holka dbejte,
česky mluďte nehářejte -
pak s pilou z Prahy pryč,
někam na Poříčí!

Kozelka

/hrne se ke krámu Mastílkové, ohlíží
se však potutelně ze sborem drvoště-
pů, dozadu vpravo odcházejícím/.

V ý j e v d r u h ý .

Lidunka.

Lidunka

/v klobouku a pláštiku, zezadu levou
stranou/.

Byla jsem u Boží rodičky - ale ach, ani tam,
zdá se, že jsem pomoci nedošla. Chtěla jsem
oročovat za Jeníka, ale myšlenky moje točí-
ly se jen okolo jeho obrazu a ústa mu posí-
lala tiché pozdravení. - Jedovetě bylina,
to zamilování! Zasaď si dost malý kořínek,
a neměj na zalívání přízně rodičů, pelčivým
dechem ti uvaďne srdéčko. Hloupá Praho! Pře-
la bych si, abych tě byla nikdá neviděla.
Pro venkovské kvítí nevane tu větříček.

/Obrátí se k protějšímu krámu./

Milý pane Kroutile - vám se zajisté tak ne-
stejská po synovi, jako mně po Jeníkovi. Ale

Kdo to? Probáh - !

V ý j e v t ř e t í .

Jeník /jako mlynářský chasník na cestách/
Lidunka.

Lidunka Svatohorská - ? Spím či bdím - ? Jeníku!

Jeník /běží jí v ústřety/
Liduško!

Lidunka /spěchajíc mu v náruči/.
Jeníku! - Ó můj Bože! Ty to věru? Kdyby
nás byl někdo zahlíd - ach, podívej se, až
se mi oči zalily. Ó můj Jeníku, kdepak ses
tedy vzal?

Jeník Ty se tomu divíš? Tebe to arcí za mnou ne-
táhlo - za prostým českým hochem, za mlynář-
ským krejánkem -

Lidunka Nedělej mi křivdu Jeníku! Já bych si přála
býti tou nejmenší vlnkou naší Vltavy, aby mě
donesl proud až ke mlejnu, kde snad můj Je-
ník ne mne vzpomínal.

Jeník A jak vzpomínal! S větýrkem jsem si přával,
abych uměl lítat, abych k tobě zaletěl,
ježtos mi všude scházela.

Lidunka Ó má dobrá duše!

Jeník Máš mě ráde, Liduško?

Lidunka Ty! - Až hleďme! Já se natoužím, radost mi
z očí kouká, když se vrací - a on tu stojí
zamračený jako bubák, a ptá se: "Máš mě rá-
da?" - Tak ses moh před rokem ptát - -
nyněko to není hezky.

Jeník Ó, kdybys věděla, jakaj kámen mi tvou řečí
se srdce spadl!

Lidunka Ale na mne upad! Může-li ti moje řeč pomo-
ci, budu mluvit, až s tebe spadne celá ská-
la. Pověz mi ale jen dřív, co ty tvoje
mračna znamenají?

Jeník Otec mi předešlý tejden psal -

- Lidunka Abys přišel domů?
- Jeník I ba! Abych vzal nohy na ramena, myslil si, až dočtu psaní, a táhnul až tam, kde Labe český břeh líbat přestává.
- Lidunka I totě bylo hrozné psaní!
- Jeník Ba hrozné. - Víš, co je nevěra?
- Lidunka Ty!
- Jeník A co je zoufalství?
- Lidunka A ty bohaprázdný člověče!
- Jeník Hleď, když jsi před dvěma lety do Prahy přišla, poznal jsem tě, a myslil jsem si od té doby, že i život prostého člověka něco plotívá. Znalť jsem mnoho pražských holek, hezkých i bohatých - srdce ale na tebe čekalo.
- Lidunka A moje nikdy nelitovalo, že mne vzala teta do Prahy.
- Jeník Ach, ta nešťastná teta! Ona jediná ti bránila zadati se člověku, jemužto mravy české milejší jsou, nežli způsoby cizozemské. Otec můj se domníval, že se mi láska spláchně, když se na cizí potoky podívám - museli jsme se rozloučit.
- Lidunka Ach, nevzpomínej mi na tu smutnou chvíli!
- Jeník S nadějí bral jsem se do světa, neboť šli se mnou tvoji slibové. S mukou jsem hodlal v cizině dočkatí času, až by se obměkčila mysl tvé tetky. Tu mi ondyno psal otec -
- Lidunka I totě bylo zlopověstné psaní!
- Jeník Bylo, bylo! Teta tvá, psal mi, že pořáde v pošetiloštěch hlouběji klesá, ty - ach, odpusť, že to opakovati mám - ty že také ryzí zlato nejsi, že k tobě soustruhovaný panák dobíhá, ba že se i coši o vdavkách povídá, Liduško! Tys byle proudem, který až dosaváde nesl života mého loď, v tebe jsem skládal nadějí; jak jsem ale otcovo psaní přečetl - byl jsem si s ním zašel ke splevu - jasná voda se na mne koukala jako tichý hrob - mně nebylo jinak, než jako

bych skočiti musel do hloubky!
/Pláče./

Lidunka

/slzy přemáhajíc, nutí se k smíchu/.
Aj, ty lehkověrný blázínku! Tak jsi se slabě na mou věrnost spoléhal?

Jeník

Ó, já bych byl na ní celý náš pražský zámek vystavěl - ale, myslil jsem si, přemluvení, donucení -

Lidunka

Upřímná láska se přemluvit nedá, bloučeku!
K nám se arcí omrzelé fintidlo dotírá - já jsem ale už tetě oumysl svůj zjevila. Doufej a setrvej - já se ti neztratím.

P í s e ň

Vane větřík po lučinách,
kvítka políbá;
a ty naši mladí páni
po hubinkách se jen shání,
české děvče se jim ale
z cesty uhýbá!

České děvče, věrné děvče,
lásku neruší;
ať se blázní za ní fentí,
perou, derou, melou, rentí:
české děvče hochu svému
zadslo duši.

Jeník

Ach, kdo by nedoufal a nesetrval, když tebe takto poslouchá. Ó, nespouštěj se mne, Lidunko, kdykoli mě melomyslnost pojme; - srdce moje upřímně to cítí - ale rozum, ach, ty to víš - to je slabé děcko, to potřebuje ruku pomocnou. Podáš mi svou vždycky, Lidunko?

Lidunka

Vždycky, navždycky, můj Jeníku.

Jeník

Ó moje nebe na zemi!

/Objetí./

V ý j e v ě t v r t ý.

Ondřej vyprovází Kozelku z krámu. Předěší.

Lidunka Abys přišel domů?

Jeník I ba! Abych vzal nohy na ramena, myslil si, až dočtu psaní, a táhnul sž tam, kde Labe český břeh líbat přestává.

Lidunka I totě bylo hrozné psaní!

Jeník Ba hrozné. - Víš, co je nevěra?

Lidunka Ty!

Jeník A co je zoufalství?

Lidunka A ty bohaprázdný člověče!

Jeník Hleď, když jsi před dvěma lety do Prahy přišla, poznal jsem tě, a myslil jsem si od té doby, že i život prostého člověka něco platívá. Znalť jsem mnoho pražských holek, hezkých i bohatých - srdce ale na tebe čekalo.

Lidunka A moje nikdy nelitovalo, že mne vzala teta do Prahy.

Jeník Ach, ta nešťastná teta! Ona jediná ti bránila zadati se člověku, jemužto mravy české milejší jsou, nežli způsoby cizozemské. Otec můj se domníval, že se mi láska spláche, když se na cizí potoky podívám - museli jsme se rozloučit.

Lidunka Ach, nevzpomínej mi na tu smutnou chvíli!

Jeník S nadějí bral jsem se do světa, neboť šli se mnou tvoji slibové. S mukou jsem hodlal v cizině dočkati času, až by se obměkčile mysl tvé tetky. Tu mi ondyno psal otec -

Lidunka I totě bylo zlopověstné psaní!

Jeník Bylo, bylo! Teta tvá, psal mi, že pořáde v pošetilostech hlouběji klesá, ty - ach, odpusť, že to opakovati mám - ty že také ryzí zlato nejsi, že k tobě soustruhovaný panák dobíhá, ba že se i cosi o vdavkách povídá, Liduško! Tys byla proudem, který až dosaváde nesl života mého loď, v tebe jsem skládal nadějí; jak jsem ale otcovo psaní přečetl - byl jsem si s ním zašel ke splavu - jasná voda se na mne koukala jako tichý hrob - mně nebylo jinak, než jako

bych skočiti musel do hloubky!
/Pláče./

Lidunka /slzy přemáhají, nutí se k smíchu/.
Aj, ty lehkověrný blázínku! Tak jsi se slabě ne mou věrnost spoléhal?

Jeník Ó, já bych byl na ní celý náš prežský zámek vystavěl - ale, myslil jsem si, přemluvení, donucení -

Lidunka Upřímná láska se přemluvit nedá, bloudku!
K nám se erci omrzelé fintidlo dotírá - já jsem ale už tetě oumysl svůj zjevilo. Doufej a setrvej - já se ti neztratím.

P í s e ň

Vane větřík po lučinách,
kvítka políbá;
a ty naši mladí páni
po hubinkách se jen shání,
české děvče se jim ale
z cesty uhýbá!

České děvče, věrné děvče,
lásku neruší;
ať se blázní za ní fantí,
perou, derou, melou, rentí:
české děvče hochu svému
zadelo duši.

Jeník Ach, kdo by nedoufal a nesetřval, když tebe takto poslouchá. Ó, nespouštěj se mne, Lidunko, kdykoli mě melomyslnost pojme; - srdce moje upřímně to cítí - ale rozum, ach, ty to víš - to je slabé děcko, to potřebuje ruku pomocnou. Podáš mi svou vždycky, Lidunko?

Lidunka Vždycky, navždycky, můj Jeníku.

Jeník Ó moje nebe na zemi!

/Objetí./

V ý j e v ě t v r t ý.

Ondřej vyprovází Kozelku z krámu. Předešli.

- Ondřej /zahlídne Lidunku v náruči Jeníkově,
bolestně vykřikne/.
Ha! - Ó, mordiánsky!
- Kozelka Ha - ? Co se stalo?
- Ondřej Dorthin, schauen sie, pane Kozelka - tam-
točky!
- Kozelka Tamtočky? - Potočky - Aj, Bůh se rač na
vás dobrým jítrem usmáti, slečinko Lidinko,
spanilá hubinko - a z oka vašeho rač na
mne blesk milosti padnouti. Je-li to řeč,
co?
- Lidunka Jako byste komedie psával. Dobré jitro, pa-
ne Kozelko! Uvítejte pak také starého zná-
mého!
- Kozelka Je-li možná - ? A proč by nebylo, když vám
tak dobře ruku dát můžu jako sobě šňupku?
Vítejte nám do Prahy, pane Kroutile! Zkrou-
til jste si cestu? Jde voda zpáteční?
- Lidunka /se zatím přiblížila k Ondřeji/.
Neprozraďte mne, Ondříšku!
- Ondřej /stoje až dosavad na jednom místě/.
Ich? O mein gutes Fraulein, jak špatně vy
znáte Andreas Jammerweil. Já a zradit? Die
Treue kennt keine grössere Treue a na tuhle
mou věrnost se může přísahat. Ich und die
Treue sind zwei Randeln einer Nath - a ty
dva rantly - já a věrnost - sešila ruke
lásky.
- Lidunka Ó jestli jste kdy miloval -
- Ondřej Esli - ? Daher schauen sie, mein Fraulein.
Tady kost - tady kost - lauter Knochen - tak
mě láska zrajtovala. Ó ich könnte ihnen po-
vidačky machen - že byste hned se muset se-
milovat, kdybyste taky už v tom Marast nese-
děly.
- Jeník Uhod jste; srdce mě sem táhlo.
- Kozelka Celé práhlo! Ale jaký div, že ne? Po ní
se to všecko žene! Ale jak, máte naději?
Anebo chcete zase mlít naprázdno?
- Jeník Poradte mi, Kozelko, co činit?

rově,
Lidunka Promluvte s paní tetou - ona vás ráda poslouchá.

Ondřej Ano!

Lidunka Smím se na vás spolehnout?

tam- Ondřej Ano!

Linko, Lidunka Zůstanu vaší dlužnicí.

te Ondřej Ano!

teč, Lidunka A budu-li vám moci posloužit u panny Markytky -

pe- zná- Ondřej Ano, ano. Bei der panny Markytky! Ó warum mir diesen Stich ohne Blut? Ven s tou Tyranejí z mé paměti - Mir wird übel - Ó mor - di - án - sky!

vám ku? Krou- Kozelka /k Jeníkovi/.
Nevidáno - u Mastílkové jsem pečeněj vařeněj.

Jeník Ach, to vím.

ě/. Kozelka A s vaším tetíkem - ? Toho taky seknu jazykem.

vy Die
tuhle Jeník I to vím.

die ty Ondřej Aber du sollst meine Fürsprache heben, počítej s mou přímluvou, liebegeknektes Mädchenbild. Ty se nesmíš cvrknout wie eine saftige švéška. Ich will treten pšed tu tvou tyran-ku, svý kosti jí ukázat und sagen: Jářku - chceš mít z neteře taky takovej kostroun? Ale ona se pohne hluboko v outrobách a řekne sladkyma ústy: Ať ho má, sť se vezmou.
/Běží k Jeníkovi, vtom se ale Kozelka obrátí po Lidunce, takže oba silně do sebe vrazí a vzkřiknou./

ein. - tak
n po- t sa- nese- Ano - ó mordiánsky.
/Stále si bolestí tvář ohmatávsje./
Tentono - bejt vesely mysle, Jammerseselle - Ó verflucht - máte se mít!

1? Já nikdy nepoznal jsem lásky věnce,
o mordi - pšec však na truc přísahám,
že já vám dám, co láska vám dat nechce,
a strejček s tetičkou pak výbavu daj vám.

/Odbíhaje, zase taková vrazí do Kozelky./

Pryč. Auf die Seiten - Ó osude.

/Velkým krokem do domu./

Kozelka

Aj, ty suchopárný milouši - ty! - Div že mi nerozpáral žaludek - co? A jakže to cinkalo? Že vás ubožátka chce ten luňák vzít pod křídla? Nu, to budou pěkná bydla!

Lidunka

Ach, milý pane Kozelko! Láska musí vyhledávat všelijaké pomoci.

Kozelka

Až si pomůže k nemoci! Inu, pro mne, co? Vyvolte si pana Ondřeje za ochránce - on bude vzdychat, michtat - to já neumím. On je moudrý, pan Ondřej, já sprostý Kozelka, že ne?

Lidunka

Aj, mně se zdá, že horlíte, pane Kozelko, že jsme se k vám jedinému neutekli.

Kozelka

Byli byste se třeba utekli - což já můžu, špatná osoba!

Jeník

Nebuďte bláhový!

Kozelka

Ne.

Jeník

Připověděl jste mi, že namluvíte otci -

Kozelka

Co bude v mé moci!

Lidunka

Představte paní tetě moje neštěstí, kdybych se za jiného dostati měla.

Kozelka

Lítostí byste zarezavěla. - Představím a promluví,

/vpředu pro sebe/

že na to pamatovat budete! Ten trkavý kostlivec je při nich - já proti nim; šašky, frašky - trochu smíchu není hříchu, co?

/Opět k oběma./

To je levice, že ne? A to je pravice. Ať dostanu típěk jako starý kapoun, nesedí-li tuhle upřímnost a tady poctivost. Ty dvě osobičky se vás ujmou - otce, tetu zajmou - a nepřestanou, až budete svoji, že vás žádný nerozdvojí.

/Zpíváje "Na Bílé Hoře, sedláček oře", běží ke Kroutilovi do krámu./

/Lidunka a Jeník si podávají ruce na rozhodnou, vtom je ale vítá - /

V ý j e v p á t ý.

Sbor mlynářských krajánků s oškrty a sekarami po levé - a sbor švadlenek se škatuleni po pravé straně. - Lidunka, Jeník.

Sbor mlynářských	Aj, hochu, hochu, vítej nám!
Sbor švadlenek	Aj, panno, panno, pojdte k nám!
Sbor mlynářských	Pod lub zahod' péče; dokud voda teče - Meli, meli, meli, meli!
Sbor švadlenek	Čepce, nové krajky, záhy budou vdavky - kup si, kup si, kup, kup, kup.

V ý j e v š e s t ý.

Mastílková v ranním domácím, ozdobou až poněkud směšném oděvu rychle z domu s Ondřejem. - Kroutil, jak u díla sedá, z krámu vyletí; za ním Kozelka. - Předešlí.

Mastílková	Ist die Meklichkait!
Kroutil	Aby do něho tisíc šidel! /Potkají se uprostřed jeviště - zarezí - a hodnou chvíli na sebe hledí./
Kroutil	/spustiv konečně/. Dobrýtro, Frantíku!
Mastílková	Tienerin, Herr Schustermeister! Ist wos die Wille ihriges?
Kroutil	Aby tě - /Odvrátiv se, zahlédne syna./ Ký ďábel tebe tedy vytrousil? Je to na moje psaní odpověď?

- Kozelka /strenou jemu do uší/.
Jen mu svět!
- Mastílková Nestydiš se mluvit na eventlich ulici s člověkem, který nestojí ani na první štafli bildunku?
- Ondřej /podle ní prosebně/.
Nicht so heftiglich!
- Kroutil /uši si zadáváje/.
Čechové - ! Zasmolte jí hrdlo! Skály se puka-
jí - to je čeština!
- Lidunka Drahá paní teto, hněv by vám uškodil. Náho-
de mne svedla s hochem, jemužto jsem srdce
zadala.
- Jeník Nekežte si, otče, snídání - daremnou žlučí.
Vaše psaní mne sem přitáhlo; musil jsem se
pravdy dovědít.
- Lidunka Steráte prý se o mé štěstí -
- Jeník Nechcete jistě, abych se utrápil -
- Lidunka Nerozcházejte se ve hněvu s panem sousedem
- popřejte mi hochal
- Jeník Podejte ruku psní sousedce - dejte si Lidun-
ku!
- Mastílková Ani slova -
- Kroutil - anebo tě za jazyk na verpánek přibijul!
- Mastílková Pan Schustermáster ví dobře, jak daleko by
se krev jeho opovážila.
- Kroutil To ne, Frantíku! Nerad bych ale, aby se
kluk můj dostal na nečeské okrajky.
- Mastílková Okrajky? I on infám člověče! Ještě jednu ta-
kovou impartilanc - a budem spolu do jiného
tónu rozprávět.
- Kroutil Bruč třeba do dis, dřeravá basetl!
- Mastílková Kdo je basetl? - Vy jste to slyšeli, že ba-
setl! - Ó, počkej, já ti zabasetluju.
/Sype se naň./
On je dodis - jeho kluci dodisata.

Kroutil Tu jsou dvě pěstě, Frantíku!

Lidunka Paní tetol! Na ulici! -

Mastílková Tak tě - furt!
/Opět na Kroutila./
On smolivere, škopíčkáři -

Kroutil Ha, ha, ha!

Ondřej /aby je uchlácholil, se ustavičně sna-
-ží/.

Mastílková /se na něj utrhne/.
Holt! Mouli!
/Zase na Kroutila./
Šidlovrtě, kopytáři -

Kroutil Homolkářko, ha, ha, ha!

Mastílková Mizero, Čecháčku!

Kroutil /divoce sebou trhne/.
Milione - ! Jakže, Frantíku? Já tě zadávám
- ty z cizích fliček sešíváná koperteko. O
kopytáč mluv si, co chceš, ale na mně si
hubu nepal - Čecháčku! Já bych se smrátil
jako bota za peci! Copak ty jsi - ty chkou-
re v očích poctivého Pražana? - Ani voda,
ani chň - Jsem-li Čecháček, je to můj pe-
niz, moje důstojenství! - Já ti dám Čecháč-
ka!

Hozelka /nezitím ho pořád počtuchoval/.
Kš, kš!

Mastílková /Lidunku za ruku chopí/.
Pryč, pryč! Ať mi na kluka více nevzpomeneš!
Buď se ti dívat na myšlenky a poletí-li za
ním někteř, poleťš ty za ní z domu.

Lidunka Ó má paní tetol!

Kroutil /synovi/.
Sem pojd, Frantíku, a jestli se mi o tý kol-
ce jen zmíníš -

Jeník Milý otče -

Kroutil Ani cek! - I ty hrome, Frantíku! Já Čechá-
ček!
/Semotem přebíhá./

- Mastílková Tomu tě nedám, a kdybych měla na stará kole-
na jít s šlupky s bremborů - tomu ne - furt!
/Odchází./
- Kroutil /za ní skočí a chopí ji za ruku/.
- Kozelka /Kroutila pozadu chytí a Mastílkovou
drží s druhé strany Ondřej. Tak sebou
několikrát vpředu po jevišti cloumají./
- Kroutil A slyšela ona mne! Dřív musí na mne Bůh ta-
kovou mizerii poslat, že mi v celém domě
nádoby nezbyde, nežli škopíček, a z toho
teprve si přihnou o svatbě mého kluka s je-
jí holčicí. Rozuměla?
- /Hned na počátku této řeči začal piano:
- Sbor mlynářských Pod lub zahodě pětce -
dokud voda teče -
Meli, meli, meli, meli
- Kroutil /zároveň se sborem dokončiv svou řeč,
nyní se na krajánky utrhne/.
Držte hubu!
- Sbor mlynářských /opakuje/.
Meli, meli, meli, meli!
/Dají se do hlasitého smíchu./
- Hlas /v dálce vlevo/.
Písek, písek, písek!
- Mastílková /zatím se mu vymkla/.
Ó, jeho mizerie se mi dá Bůh dočkat - o to
není starosti - on mizerábl, undelikát člo-
věče! Ale svatby bude mít jeho syn někde na
hnojišti -
- /Na začátku této řeči začal opět piano:
- Sbor švadlenek Čepce, nové krajky -
záhy budou vdavky -
Kup si, kup si, kup, kup!
- Mastílková /taktéž zároveň se sborem svou dokon-
čila, nyní se, zlostí kypíc, na švadlen-
ky osopí/.
To si vyprosím!
- Sbor švadlenek /opakuje/.
Kup si, kup si, kup si, kup, kup
/Počnou se chechtati./

Hles

/v dálce vpravo/.
Pajmaninky, máj-li ůskéj popell!

U k o n ě e n í.

á kole-
- furt!

kovou
sebou
oumají./

áh te-
omě
oho
s je-

l piano: /

u řeč,

íchu. /

c to
t člo-
kde na

t piano: /

dokon-
švadlen-

kup, kup, kup

Obe sbory Mně se, mně se, mně se - mně se všecko zdá,
Švadlenky že paní teta nemaštěno má -
Obe sbory Mně se, mně se, mně se - mně se všecko zdá,
Mlynáři - že starý tatík překrouceno má -
Mestílková
Kroutil Mně se, mně se... atd.
Mestílková že se panenka vůli mé poddá--
Kroutil že se penáček vůli mé poddá -
Ondřej
Kozelka Mně se, mně se... atd.
Ondřej že se Lidunka tetě nepoddá -
Kozelka že se krajánek otci nepoddá -
Všichni Mně se, mně se... atd.
že každý svou vůli má.
Mestílková Já mu jí nedám.
Kroutil Vaz mu přelomím!
Mestílková Zlomil si ho sám.
Kroutil Jí ho nalomím.
Všichni Mně, se, mně se, mně se, mně se všecko zdá,
že se žádný nepoddá!
Lidunka Ani si to sobě, rodičové moji, nemyslete,
abych já si vzala, co se mi nelíbí, co vy
čincete -
Mestílková Táhní mi domů -
rychle do domu,
sic tě poženu.
Kroutil Hajdý mi domů... atd.

- Mastílková } Nechci, nepros, neříkej!
- Kroutil } Hni se, ztrať se, utíkej -
- Kozelka } /stranou/
Ať si prosí, neříká,
však se ztratí, utíká -
- Ondřej } /se rozkřikne/.
Utíkej, Káčo, utíkej,
honí tě kocour divokej -
- Mastílková } /se rychle na něj osopí - takže rázem
zpěv umlkne/.
- Všichni } Mně se, mně se, mně se, mně se všechno zdá,
že se žádný nepodáá.
- Lidunke } Není na světě tolik těžkostí,
byste zbavili
holku milosti;
není a nebude,
co svět světem bude,
tolik těžkostí!
- Sbor šved-
lenek } Není a nebude... atd.
- Mastílková } Táhni mi domů -
rychle do domu,
sic tě poženu.
- Kroutil } Hejdy mi domů... atd.
- Mastílková } Nechci, nepros, neříkej!
- Kroutil } Hni se, ztrať se, utíkej -
- Kozelka } /stranou/.
Ať si prosí, utíká -
Však se ztratí, utíká -
- Ondřej } /se opět rozkřikne/.
Ó, du lieber Augustin,
d' Lieb soll weg -
- Mastílková } /obořením ho rázem zrazí/.
Já se, já se, já se, já se nepodám,
nóbl ženicha holce vyhledám -
- Kroutil } Já se, já se, já se.. atd.
Češku děvečku hochu vyhledám -

Lidunke Já se, já se, já se... atd.
hochu jiného vnútit si nedám -

Kozelka On se, on se, on se, on se nepoddá.

Sbor
mlynářských Češku děvečku hochu vyhledá -

Ondřej Ona, ona, ona se nedá -

Sbor švad-
lenek Nóbí ženichu holce vyhledá -

Všichni Já se - on se - ona... atd.

Mastílková Frajli sprostému nedám -

Kroutil Radš ho kluka rozsekám.

Lidunke Jednoho jen ráde mám.

Kozelka a sbor
mlynářských Radš ho kluka rozseká.

Ondřej a sbor
švadlenek Frajli sprostému nedá.

Mastílková Darma se čeká -

Kroutil Jen se opovaž!

Mastílková Touží a heká!

Kroutil Za jinou se plaš!

Všichni Já se - on se - ona... atd.

Mastílková /se svými domů pospíchá/.

Kroutil /se svými do krámu se hrne/.

Sbory /se rozcházejí nazad po obou stranách/

OPONA RYCHLE SPADNE.

DRUHÝ OBRAZ

Skvostný pokoj u Mastilkové. Vpředu velké zrcadlo. Kolem pěkné židle. Po levé straně postranní pokoje.

V ý j e v p r v n í.

Ondřej.

Ondřej

/stojí vpředu, na obou rukou nese košíky s knihami a muzikáliemi/.
Da ste h ich - tu stojí. Ich weiss nicht, esli diese Schönkleisterei pšišly se mnou - anebo já s nima. Když já vidim ein Paar nešťastnejch milenců - weiss ich überhaupt nichts anders, než že já být taky takový padesátiletý z krve a kostí sestavený Futteral a v nem že je drahej Kleinod, který se jmenuje - srdce.

/odkládá košíky a knihy a některé klade na stůl./

Já být kniha, nebýt já usouženej Andreas, to by před leselustigen Publikum ležela pohnutlivá Historie o nešťastnym mládenci - jako na mise. Ein Buch zu sein - ein Liebesbuch, samý blouznení a lašky, to by byl der Gipfel mych horoucích tužeb. Aber die Natur se spiknout proti mně - ó mordiánsky - a já se nedostal ani přes plot ABC. Muj duch musste an den selbstigen Lauten si narazit nos - e proč si ho neměl narazit - když je v tom s, e, i, o, u muj padesátiletý běh týmhle jamrtálem. - Ó, co já už vytrpěl! Ich bin weise geworden, o tom je celá písnička.

- Já vim, co to je: Učil se, Andrezi, nezpa-
mět.

Slyšte junci!
Nekoukejte po holkách -
Jsou to mamy,
zraďy, klamy,
netlučte se po spolkách.
Až tu pravou uhlídáte,
oči, hubu zotvíráte -
a - a - a! - a, a, a, a, a!

Znáte lásku?
Ta vás lepne do sklopce,
nebo žene,
poblázněné,
za děvečkou do kopce.
Až k ní ale dospěcháte,
leknutím se zakoktáte:
E - e - e! e, e, e, e, e!

Holka šelma,
dravý sokol, žravý drak
uškubuje,
ucufuje,
upejpavě klopi zrak:
"Nevím pane, co to máte -
snad mi přece pokoj dáte?
I - i - i - i! i, i, i, i, i!

Bodejž do ní!
Hochu sráče usedá,
holka ale
v jeho žale
oušklebně naň pohlédá.
Jak i s holkou točit znáte,
darmo se jí navzdycháte:
O - o - o! - o, o, o, o, o!

Vale, láske!
Tys mi zmátla mladý věk;
pro tě toužím,
ducha soužím -
tys mi děla vejlupek!
Kde jste kdo, ať slzy máte,
žalné se mnou zavoláte:
U - u - u! - u, u, u, u, u!

V ý j e v d r u h ý .

Markytka a Ondřej.

- Markytka /již zpozvďálí je slyšet/
Fort - fort. Nebo se dostanete pod okap a ten vám kořich durch und durch propere.
- Ondřej Ó mordiánsky - bouřka je tu. Jak jen trefit její srdce?
/Svěsí hlavu a stojí celý zkormoucený./
- Markytka /přišla zatím a zablédnuvše Ondřeje, čiví se/
Nu, co to má znamenat, Herr Andreas Jammersweil?
- Ondřej Ó, jen ne tenhle ten zdrcující tón, huldreichhe Figur!
- Markytka Jáďte mi s takovými hloupostmi!
- Ondřej Hloupostmi? Gopek je můj zbožnováný hloupost?
Ó Margaretha, wo sind die Zeiten, kdy já pro svou lásku chudobičky trhal?
- Markytka Ty už jsou pryč!
- Ondřej Pryč! Časy jsou pryč, radosti jsou pryč - jen meine Liebe zůstala.
- Markyta Aby mě sekýrovala.
- Ondřej Ó Barberei. Tohle ty mně -
- Markytka Herr Andreas!
- Ondřej ... se všecko! Pětadvacet let vandruju kvěli vám durch Stadt und Land - fünfundzwanzig Jahre ausgehalten, Jungfrau Margaretha! To není žádná hračka! Ich weiss nicht, kdybych se toho na svym synovi dožil.
- Markytka Chcete protestovat proti řízení nebes?
- Ondřej Ó neini!
- Markytka Radši dejte pozor, abyste neudělal dnes ostudu. Je u nás první Soupper -
- Ondřej Suppe oder Fleisch, jak chcete. Nur recht freundlich, Jungfer Margaretha!
- Markytka A nejsem snad frejnlich?
- Ondřej Ach, ja!

okap s
ere.

Merkytka Snaď si mám s vámi hrát na slepou bábu nebo
na schovávanou?

Andřej Ach ja - na schovávanou! Ó Merkyto!

Merkytka Herr Andreas je taky jeden z těch, kterým
stačí prst ukázat -

Andřej Prsti! Jungfrau Margarethe, ich frage...
Šekněte na svy svědomí - podala vy jste
mně in der fünfundzwanzig Jahren aspoň je-
den prst? Grete, wo ist dein Herz? Kde je
tvá paměť? Ruře sie zurück, Barbarei! Vem
mě endlich na milost.
/Klekne, sahaje po její ruce./

Merkytka /zdráhá se - jako stará panna/.
Co chcete pořád a věčně...

Andřej Deine Hand, Margaretha - popsednout tvou ru-
ku - držet ji - o blaženej být.
/Líbá jí ruku./
Ó Skärkereil! Ó Labessil! Ó - mordiánsky.

V ý j e v t ř e t í.

Dudek /nové módy tintídlo/. Předešlí.

Dudek /pitvorně zatrhuje/.
Ach, bon jour /vysl.: bon žŕr/ - ma donna!
Co dělá má jemnostpaní? Co jeho krásný cera?
Comment /vysl.: komán/ se máte, moje krásnej
Margarita?

Andřej /strenou/.
O verflucht!

Merkytka Je mi náremnou radostí, že se Herr Baron
poptává, kterak se vynacházím. - Herr Andre-
as, ohlašte den Herrn Baron Dudek -

Dudek /se obrátiv/.
Aj - corpo di Dio! /Vysl.: Korpo dy dyjo./
Můj zlatý pan Andrea! Hrom vám sedí na če-
le -

Andřej Ať neuhodí, musíé.

Dudek Ha, he - pan André je vtipná hlavíčka! Aber

wie ist auch anders die - Möglichkeit?
Donna Margaritta okolo - ah, on šťastnej,
vás mít - son ami - svou přítelinku! Kdy-
bych já měl na vůli - parole d'honneur
/vysl.: parol donör/ - vás jenom mezi mnoho
- comment tomu říkat - mezi mnoho tisíc ti-
síců?

Markytka Ó, o - co vás nemá, nejvzácnější Herr Baron?

Ondřej /stranou/.
Cože fouká ten větrník?

Dudek Ale arci - vaše serce - ten je už totam. Vy
nemáte nix mehr na zadání.
/Hodí sebou na židli, zpívá./
Es wehen frische Morgenlüfte...

Markytka /u podivném zmatku/.
Ó, mně ještě vůbec nic nepoutá - mein Herz
ist frei - a svou rukou mohu kdykoliv dispo-
nýrovat -
/Mezitím se obrátivši, krokem zpátečním
neustále se uklánějíc, až k Ondřejovi
se dostala./

Ondřej /hlasitě, jako by chtěl něco Dudkovi
prozradit/.
Ráčeť dovolit...

Markytka /ústa mu zecpává/.
Werden sie still sein - krk vám zakroutím -
Já mám taky hezkou sumu peněz -
/Potajmu Ondřejovi./
Vy nedostanete ani vlnru, jestli jenom
ceknete. - Moje srdce kdyby poctivého mlá-
dence našlo -

Ondřej Pšivedlo by ho do špitálu.

Markytka /dá mu štulec/.
Co to troubíte, Herr Andreas?

Ondřej Ja nun - jářku - já myslím- že by se člo-
věk radostí zbláznil, jak se ho dotknete..
/Tře si ránu./

Markytka Neposlouchejte, Herr Baron, to žvastání.

Dudek O - ma donna. Jen se vyvaďte. - Tak jsem
vás viděl - ve - ve - comment tomu říkáš?
/Ukazuje, že spal./

hkeit?
šťastnej,
nku! Kdy-
onneur
mezi mnoho
tisíc ti-

Herr Baron?

totam. Vy

ein Herz
oliv dispo-

zpátečním,
ndřeji

adkovi

stím -

on
mlá-

se člo-
tineté.

stání.

sem
kš?

Ach - ve snách - in die Traum. Ach, sny to
moc pekny...

Merkytka Herr Baron mě viděl ve snu?

Ondřej Ó mordi...

Merkytka Still.

Dufek Podejte mi ruku!
/Rychle k ní přiskočí./

Merkytka /sebou trhne/.
Cože? Jakže?

Ondřej /dopálený/.
Ruku - psne, tady dojde k neštěstí.

Dufek Ha, ha! Pan André je - k pomilování - hu-
bičku. Nebezpečnej je to arci, dávat ruku -
von donna Margeritte - ale jen sem s ní!
/Vezme jí za ruku, ona se náramně upej-
pá. Ondřej ve smrtelných úzkostech./
Tak jsem vás in die Traum - držel za ruku -
parole d'honneur. Tisíc tisíců holek stálo
vedle nás - zlaté vlasy, nebe oči - já nic
nekoukat než vás. - Corpo di Dio - Nic než
vás - a vás.
/Bare jí za bradu./

Ondřej Milostpeni volá, Jungfrau Margareth!

Dufek Volá! Oh, sladkej volány! A ty zas mě voláš
do nebe... Jdu za tebe... Pojďte, donna Mar-
garitte.

Merkytka Ó - Ó -

Dufek Pojď, můj angelo! /vysl.: andželo/!

Merkytka Ó -, ó -

Dufek Můj - má -

/Zpívá je./
Komm holde Söne - komm, ó komm!
/Zajdou do postranního pokoje./

Ondřej /po chvíli z blbé omámenosti se pro-
trhne/.

Mordi - co je tohleto? Andreas Jammerweil,
nasaď si přadný Brille! Alter Praktikus,
des hiess: "Adie, Herzensmann!" - To je pis-

nička o ženský věrnosti. Ó mordíánsky! Ze
mě bude provaz - sám ze sebe udelám klíčka
- a v tý se oběsím. Fünfundzwanzig Jahre -
a teď mi na jednou stavení praská jako prázd
ny ošech? Ale počkej - ich will aufpassen!
Já ti to podpálím u gnädige Frau me elnyce

V ý j e v ě t v r t ý.

Jirka. Honza. Ondřej.

Jirka
Honza

Pane Ondřejí!

Ondřej

Was gibts? Co chcete?

Jirka

/věčný smíšek/
Panímaminka -

Honza

/no šňouchne/.

Jirka

Járku - paní máselnice -

Ondřej

/po nich/
Panymaminka - máselnice - die gnädige Frau
Esell!

Jirka

Ty knetkyfrou že vezl? Honzíku! Co je to:
ty knetkyfrou?

Honza

/váhavý, hlavu stále klopí kupředu/
Ty knetky - frou? Inu, to jsou nějaké ty ně-
mecké pletky - já je nevezl.

Ondřej

Ó armer Andreas! - Co cete?

Jirka

He, he! Paní máselnice -

Ondřej

Jemnostpsny - šikáš -

Jirka

Jemnostpaní paní máselnice povídala, abys
nám okázal, jak se tu máme otáčet.

Ondřej

Trpělivosti, tvý jméno je Jammerweill!

Honza

To bych vás ale prosil, abyste nás naučil
Vrtáka. U nás jde jen Vrček, Šupák, Dupá
a na mladé posvícení Talián.

Ondřej

/po něz/
Vrček, Šubák, daliáni! Ten chlapik blázní!

ánsky! Ze
elám klíčko
ig Jahre -
jako prázdn-
aufpasseni
u maselnyce!

Myslíš, že jsem nějaký Tanzmeister?

Honza

/na něj vyvalí oči - pak zakroučí hlavou/.

Andřej

/po něm taktéž/.

Jirka

Ha, ha, he! To je komedie! - Potom povídala jemnostpaní paní mészelnice, ebyste nám trochu tý němčiny do hlavy nalil; he, he, he!

Andřej

Ein wehres Holzpalten! - Mít v srdci ránu a učit šéči! Pojdte sem - da stellt euch her - tu se štelovat. - Pozor! Wann's in der Fruh - ráno - už dost
/dělá, jako by chrápal ve spaní/
schlafen - rozumíš?

Jirka

I rozumím, he, he! Když prej se ráno vyspím - cheete říct.

Andřej

Ano - vyspím; tak vinšovat jemnostpeny - Pozor! Ich habe die Ehre einen guten Morgen zu wünschen.

Jirka

/vyšklebív zuby/
Trrrrrrčínčínčínčínčín! Co je to?

edige Frau-

Honza

Jako by trekařem po nové silnici rachotil!

Co je to:

Andřej

O Sprache - o Nation! - Ich habe - pozor - šikat vobal - Ich habe -

kupředu/
ké ty ně-

Obe

- Ich habe -

Andřej

- die Ehre -

Obe

- diere -

Andřej

- einen guten Morgen -

ala, ebyste

/Obe mlčí - Jirka se šklebí, Honza zevluje./

Andřej

- einen - guten - Morgen -

veill!

Jirka

- eigen - morten - gugen -

is naučil
ák, Dupák

Andřej

- zu wünschen.

Obe

- euvinčí!

r blázní!

- Jirka Ha, ha, ha! Cwvinčii! Aigen - ere - gurjen -
já už umím německy !
- Honza I toť bych radši oblázky louskal, nežli tu
němčinu.
- Ondřej Pozor! - Wann ihr was bekommt - dyž něco
dostat - ty und ty - tak telet ruku - küsso-
vat
/líbá si ruce/,
rozumíš?
- Jirka /líbá si ruku též/.
I arci, he, he, he! -
- Ondřej A šikat, Küss die Hand. - Küss die Hand.
- Jirka Kistihont - ha, ha, ha!
- Honza Co je to?
- Ondřej Hand ist ruka - küss die - ist -
/Ukazuje hubičkování/.
- Jirka He, he! To je, jak se u nás říká: Poníženě
ručinku líbám -
- Honza - vzácný pane. Dejž to pánbů!
- Jirka /proti Honzovi, ruku si líbaje/.
Kistyhнат!
- Honza /taktěž/.
Kistyhнат!
- Jirka He, he! Kistyhнат!
- Ondřej Ó kruty osude! Učitel plave ve smrtelnym
potu - a der Schüller se ůbuje ve svičení
brányce. - Pryč, ať vás nevidím - o Schick-
salsspielerei!
/Utíká./
- /Oba za ním a za šosy ho chytají./
- Jirka A - pane Ondřeji! Povězte nám eště něco
k oblomení jazyka, he, he.
- Honza Tak něco liboučkého, jako na Jidáše kle-
pačka.
- Ondřej Stille - čiv lernovat - čiv učíš - co už
povídal.

gurjen -

Jirka

I eště něco, pane Ondřeji! Mně se, he, he, zalíbila ta Němkyňka - tu v kuchyni - Já bych jí rád něco pošeptal.

ležli tu

Čadřej

Pošeptal? Ó zartlich instruktirte Seele! I tebe už láska popadla za límec? Ó glaube mir, věš mi, usouženymu Jammerweilovi - nic není horší, rač se nenačít.

neco
- küsso-

Jirka

/se chechtá/.

Hand.

Čadřej

Ó, nic - checheche - nic lachovačka! Ty brzo budeš - ehmehm - weinovečka! Aber ich will - budu tvůj anjel strážník - já tebe učít nemecky - já tebe - führungst - kuchařka! Hens - ty košík a - kniha pryč - ty, Görgel, komst mit mir - po cestě k lásce - Freu dich Andreas Jammerweil! Tvuj krásny život - není žádnéj blud!

/S Jirkou podpaží odchází./

níženě

Jirka

/odcházeje/.

He, he - činči pinči.

/Honzovi./

Kistryhnát!

/.

Kozelka

Kistryhnát! - Činči pinči!

/Jde za nimi s košíky na rukou - knih několik nechav na stole - do postranního pokoje vlevo./

~~V ý j e v p á t ý.~~

Kozelka v oděvu svátečním.

nym
čeni
chick-

Kozelka

Žádněj tady? - Divné rady! - Já se na to těším, jako holka na pomlázku - a netěším-li se, ať se rozsypu jako přeschlý marcipán. - Což to škodí, že se jinej trochu zlobí! Jen se vyfíkněte, pane Jeníku, a přijďte k námluvám, já to u paní Mastílkové zetím obsterám - a že pan Jeník přiklopejtá - o vejďělek celého tejdne bych se založil. Láska, to je páska, jako železol

/Z okna./

i./

co

le-

už

Na mou milou duši - to jsou uši! Tamto už stojí - a jak se mu šosy houpejí! He, he, he! Mnoho chuti, mladý pane! Dříve se trochu poškádlíte - nežli zvíte - co se s vaší "Amalií, krásou světa" stane.

V ý j e v š e s t ý .

Mastílková, Lidunka, Dušek, Kozelka.

- Kozelka Nejponiženější - U vašich nohou - moje poklona - na máš očí vašich záclona. Slečinko - pane baron -
- Dušek Je suis votre serviteur. /Vyhl.: Ž svi voťr servitör/
- Kozelka /se klaní/.
Hm, ha - levitér.
- Mastílková Ich bitt inne - dejte si pokoj s tím zu moc šmajchlováním. To je stará melodie.
- Lidunka Starý dvougroš - nic víc neplatí -
- Kozelka To mne utratí. Ty má milá hubol jáť jsem se dnešního odpůldne sotva dočekal.

V ý j e v s e d m ý .

Cibulčini. Pak Hvězdoleský - nato vdova Klinkáčková a Hubínek. Ondřej a Jirkou Honzou.

- Cibulčini /černý flíček na tváři - psíka na ruce klaní se již u dveří/.
Peníčky a pánové - drshocenná paní sousedko, vy jste dovolili -
- Mastílková /taktéž naproti ní s poklonami/.
O, ich bitt inne, mamzel Cibulková - nedělejte velký umštony -
- Cibulčini /se klaní/.
Ó - já jsem celá bez sebe -
- Mastílková /taktéž/.
Ich bitt inne - jako doma, jako doma -
- Cibulčini Dovolte, drahá paní - já jsem si tuhle taky mého Amúrke přinesla.
- Kozelka Roztomilá familie.
- Hvězdoleský /nahrbatělý- přiskáče/.

- Kozelka. Hvězdy a slunce - klaním se vám vespolek.
/Dámám libá ruce. - Mastilkové./
Jsem vám životem zavázán -
- Mastilkové Bitt inne - jako doma .
- Moje po-
Slečin-
Ervádoleský /k Lidunce/.
Topím se v rozkoších.
- svi voťr Lidunce Jen se neutopte! Co by řekly pražské čte-
nářky?
- Ervádoleský /Klinkáčkové/.
Jsem celý pryč! -
/Pozdrů Kozelkovi na nohu šílně./
Prosím o dovolení -
- lm zu moc Kozelka /sebou cukne/.
Rádo se stalo - i bez porážení .
- jsen Klinkáčková /ráda se utrhuje/.
I pozdrav tě Bůh - Respekt cu maldeni
- Mastilkové /běží jí naproti/.
I kris ti Gott! No to jsi sešdobrou potázala,
že jsi paty z domu vytáhla.
- nato vdova Klinkáčková Taky jsem ti eště někoho přivedla - milá
s Jirkou s Tondu!
- e na ruce - Babinek /lenivý břicháš. stojí na prahu/.
Jame už na místě? - Bodejž do kejty! Nechce
mi to nijak ubajvat - Pozdrav Bůh!
- sousedko, Kozelka Dejž Pánbůh!
- i/. /Ondřej s Jirkou a Honza se vrací./
- nedě-
- Mastilková Ich bitt inne - iet mir olemol cu iraidikejt
- ale jako doma - jako doma!
/Točí se mezi ostatními./
Moje Lidy je jim už bekont -
- ... Všichni /se klaní/.
ó - ó
- ale taky Mastilková To je pan Baron Dudek - nastávající pán mojí
slečný neteřinky -
- Všichni /se klaní/.
Á - á!

- Lidunka Paní teta je veselého rozmaru, o pánovi ani já - a zajisté ani pan baron neví.
- Dudek Ó Selmerei!
- Mastílková - tuto panna z Cibulky -
- Cibulčini - Cibulčini, první zpěvačka u zdejšího divadla.
- Kozelka /stranou/.
Před dvaceti lety.
- Mastílková A tedy pan z Hvězdolesku -
- Hvězdoleský - literátor, spisovatel divadelní recen-
sent; humorista -
- Kozelka A tak dále, a tak dále!
- Hubínek Ale snad abysme si sedli, selátka!
- Všichni Ano, ano - sedneme si.
- Kozelka /Jiříkovi a Honzovi/.
Sesle, sesle! Nemyslete, že to jsou jesle,
a vy u nich zvířátka!
- /Ondřej ukazuje Jirkovi a Honzovi, jak
židle - do půlkola totiž - postaviti./
- Mastílková Bitt inne - neďalej žádné kumplenty - jako
doma - pane z Hvězdolesku - !
/Všichni se zatím po mnohých úklonách
usadí./
- Kozelka Tak - moji nejlaskavější - a nynčko, když se
takto v bázni boží sedí a do očí se hledí -
dovolte se zeptat, co je nového?
- Rychle
po
sobě
- Cibulčini Dnes máme novou operu.
- Klinkáčková Ječmenu přiráží.
- Lidunka Dnes prej je velký sněm v blázinci.
- Kozelka Ale ne?
- Hvězdoleský A já bych o tom nevěděl?
- Hubínek Vepřovině přiskočilo.

- Klinkáčková Ale cožpak, Tondo, ani pánům nepovíš, kdo já jsem - Respekt cu melden?
- Mastilková Ist worl - To je paní z Klinkáčku, moje nejupřímnější přítelkyně - bohatá nákladnice -
- Kozelka Respekt cu melden.
- Klinkáčková /se mu ukloní/.
Pěkně děkuju.
- Hubínek A což já nic?
- Klinkáčková /vstane/.
Můj ženich - pan z Hubínku - nejprvnější
prežský uzenář.- Respekt cu melden.
- Hubínek To je pravda.
- Hvězdoleský Viděl jste už naši novou tanečnici, pane baron?
- Dušek Oui, oui /vysl.: uji/ - já už taky telat
/ukazuje, že rukama tleskal/
- bravissima!
- Litánka Má hezké oči - pěkné zoubky; není-li pravda?
- Mastilková Ha, ha, pozorujte, pane baron! To je pure Eifersucht.
- Dušek Vous étez très bien - chère mama /vysl.: vů
zet tré bján, šer mama/. Vy jste prefá dobro-
ta!
- Kozelka Prosím - o čem to je řeč? O té nové tanečnici? - O té zámečnici? - Cožpak je to tanec? Ať mi hnáty ztuhnou jako zmrzlá košile, nemete-li nohama jako postřelený zajíc. - Je to skok?
/Byl vstal a po tanečnici pitvoří se./
- Hvězdoleský Bravo, pane Kozelko! Vy jste silný kritikus.
- Kozelka Nerad se pletu do řemesle.
- Mastilková Ale, wos is Wor - is Wor! Divertýrovat uní pan Kozelka.
- Kozelka Oh!
- Hubínek Ale - nemáte tu nic k propláchnutí?

- Klinkáčková Aby se nedočkali - víde!
- Mastílková Bitt inne - hned budu aufwortovat.
/Dá znamení Ondřejovi, který s hochy odejde./
- Hubínek He! Hahaha!
- Všichni /se leknou/.
Co je? Co se stalo?
- Hubínek Domáci paní bude prý aufwortovat!
- Klinkáčková /šlouchne ho/.
I dej si jazyk na petlici.
- Cibulčini Pan z Hubínku to zle nemyslel - he, he!
- Lidunka Snad abyste nám něco přečetl, pane Hvězdoleský?
- Všichni Ano, snol! Něco veselého!
- Klinkáčková O mordýřích!
- Kozelka /běží ke stolu/.
Knih tu máme dost.
- Všichni Bravo, bravo!
- Hubínek Bude to dlouho trvat?

V ý j e v o s m ý.

Merkytka s Jirkou, Ondřej s Honzou -
/se vracejí. Oba hoši na velkých tácech
jídla s pití přinášejí, kteréž ihned -
jeden po pravé, druhý po levé - roznášejí
začínají./

- Mastílková Ich bitt inne - dřív abysme tedy snad něco
zažili?
- Všichni /se byli vzehopili/.
Ó - ó!
- Mastílková Ale, jako doma - jako doma.
/Všichni se posadí./
- Kozelka /vezme šálek kávy/.

Já vám nedám košen.

s hochy

Harkytka

Je libo, meine Herrschaften?

Mestilková

Jako čema.

Zářej

Zádnej upejpání!

Kozelka

/byl se zatím z okna podíval/.

Jestli dovolíte, drahá jemnostpaní -

/popíjí/

když jsme tu tak přátelsky pohromadě - já
jsem si pozval dobrého přítele - ale to je
pravda, kafe jako volej -

Bubínek

/plnou hubou/.

A ten zajíc jako pírko!

Kozelka

Rád by se ještě dobrým způsobům přiučil -

Lidunka

Ten zajíc?

Všichni

Ha, ha, ha!

Titulčini

No, rapej, Amůrkul!

/krní psíka./

Papejí!

Kozelka

Ano, ha, ha! Však vy ho znáte, slečinko Li-
dinko - toho zajouca!

V ý j e v d e v á t ý .

Jeník /svátečně oblečen/. Předešlí.

Kozelka

Tu ho mátel!

/Všichni vstnou a vítají./

Lidunka

Milý Bože - co to?

Bubínek

Pěkně se vítáme, pane zajíčku!

Mestilková

Osleple jsem - enebo - Fluchtes - toč je -

Kozelka

Mladý pan Kroutil - ano. Činí vám svou úctu.

/Jeníkovi./

Neštemujte si.

Jeník

Nehněvejte se, paní Mestilková, že se bez

onzou -
ých tácech
ě ihned -
- roznášeti

ed něco

pozvání vašeho opovažuju - ale pan Kozelka mi za to stál, že se již utišila vaše nevrlost -

Mastílková To vám bulíka na nos pověsil.

/Jirka se směje - Ondřej ho zakřikuje i s Markytkou./

Lidunka Paní tetinko!

Jeník Učiní-li to, ať i zodpoví, co z toho pojde. Avšak i hlasu srdce svého jsem při této návštěvě poslouchal. Že společnost u sebe máte, věděl jsem, i nadál jsem se, že hodnou společnost -

/Všichni se klaní./

Buď jak buď - před ní hodlal jsem se ucházeti o vaši přízeň s Lidunčinu ruku.

Všichni Cože?

Dudek Comment - co šiket?

Mastílková Chcete hrát se mnou na blázny?

Jeník Cizí ať mezi námi rozhodnou! Rodem, stavem jsme si s neteří vaší rovni - srdce jsou si dobrá - nouze nebydlí v domech našich rodičů. - Proč bych se o domácí blaženost nestaral? Ptám se vás před touto vzácnou společností -

Mastílková Co vy se mě máte co ptát? Jsem já na ptaní? Čípek jste, můj krajánku?

Jeník Nic proti mému rodu a stavu, paní! Nečiňte, probůh, abych se zapomněl, že jste Liduščina teta. Co máte proti mně?

Mastílková Všecko. Nejste syn mého nepřítele? - A kurcum - tuhle sedí ženich slečny netinky.

Jeník Tento tady?

Kozelka /jemu do uší/.
Naštemujte ještě vejš!

Mastílková Otvíráte voči, není-liž pravda? Tu se nic nesmolí, pane Kroutile - ani mouka nepře-

an Kozelke
vaše nevr-

sejpá, milý krajánku. - Ha, ha, ha! Žluč by
mi pukla samou radostí!

Jeník

Tento tady!

zakřikuje

Kozelka

/do uší/.
Dajte se do něho!

Jeník

/se vzpřídí/.
Je vám cò toho, monsieur /vysl.: msjò/?

oho pojde.
i této
t u sebe
, že hod-

Jeník

Ó, pak mi arci žádné naděje nezbyvá, musí-
li býti tvůj ženich, Liduško, novomódní tin-
tidlo!

Michal

/sebou trhnou/.

se ucháze-

Kozelka

/Ondřejovi/.
Ich bitt sie - !

Jeník

Ich bitt sie!

Jeník

Ach, že jsem se domejšletí mohl, že by mě
v tomto domě přijali! Jsem-li pak to v oby-
dli prežské násebnice? Hodí-li pak se tyto
stěny, tato skvostnost v život pouhé měšťan-
ky? Petří-li pak takováto společnost -

staven
e jsou si
ich rodi-
ost nesta-
u společ-

Michal

/vyskočí/.
Cože, jakže?

na ptaní?

Kozelková

I bitte inne - držte mi ruce! Já mu vletím
do vlasů!

Nešíněte,
Lidušči-

Liduška

Jeníku, vzpamatuj se!

- A kur-
lanky.

Jeník

Ó, mlč, ty jediná čistá v tomto sboru po-
skvrněných! S bolestí jsem přišel, poslední
to bylo odvážení zoufalivé lásky; - s bo-
lestí dvojnásobnou odcházím! Měj se dobře,
hvězdo moje! Byť i rozloučení - světlo tvo-
je bude vždycky na mých cestách svítati!

se nic
nepře-

Liduška

Probůh - drahá paní tetinko! Nepouštějte ho
takto od sebe!

Jeník

/až k pláči pohnut/.
Nepřimlouvej se u hluchého, nezahazuj drahá
slova! - Potápějte se tu v bláznovství, až
pověst jména vašeho v ústech dobrého člově-
ka utone; nehnujte míru pošetilostí, hle-
dejte si, paní teto, ženichu mezi knížety.

Já vás už obtěžovat nebudu, dokud samy ne-
uznáte, že jedno prosté srdce české více
vážívá, nežli deset jiných - pokažených du-
chem světa převráceného. - Sbohem - sbohem,
duše moje! Doufej, shledáme se, je-li láska
tvoje ryzí jako má!
/Odběhne./

/Hudba v to rychle padla. Ostatní stojí
u velikém tableau. Kozelka s potutelným
úsmechem vpředu kávu pije. - Jirka a
Honza otvírají za Jeníkem hubu - Lidunke
rukama lomí, Dušek podle ní blbosti pro-
vádí - Markytka s Ondřejem atd. atd./

O P O N A

ě samy ne-
ské více
ažených du-
- sbohem,
je-li láska

Ostatní stojí
s potutelným
- Jirka a
hubu - Lidunke
i blbosti pro-
atd. atd./

TŘETÍ OBRAZ

V Bubenči - v oboře - postranní stromořadí.

V ý j e v p r v n í .

Dudek utíká - Živeles se žene za ním s dvě-
ma kluky. Jiní kluci proti němu s druhé
střeny - jiní a jiní se všech stran, kamko-
li se Dudek hře.

Sbor kluků
židátek

Maj - maj -
Pomalinku kroky, -
nedělejte skoky - !
Maj - maj -
Neutíkat, milej pán,
až byl s thátem porovnání

Dudek

Corpo di Dio! To si budu vyprosit -

Živeles

Co si bude vyprosit pan Jean /vysl.: Žán/?
- Co?

Dudek

Mne na veřejném místě zastavovat -

Živeles

Proč není pan Jean k zastavení doma? Soll
ich leben - fünfhundertmal, bin ich gelaufen
zu sie, pětsetkrát jsem k němu - warum?
/Foukne na dlaň./
- Darum! Dokud měl pan Jean co zastavit -
byl doma k zastavení - pan Jean!

Dudek

Corpo di Dio! Vy se mejlíte. Já jsme le ba-

- ron Dudéc /Dydék/. Je suis...
- Živeles Ajvej, ajvej -
- Kluci Ajvej, ajvej -
- Živeles Was ist das - Dydék? Váš tatík říkali Kryštof Dúdek, dědek váš byl Dúdek -
- Dúdek /najednou bez všeho zatajování/.
Pro Bůh tě prosím, Mojžíši! Vezmi rozum do ruky -
- Živeles Aj, vezmete vy peníze do ruky - a hleďte, aby se vaše papíry z mojí ruky dostaly.
- Dúdek Pošli zítra ke mně -
- Živeles Pošli? Soll ich leben - hab ich geschickt den Mauschl, hab ich geschickt den Wolf- hab ich geschickt mich selbst. - Warum?
- Dúdek Zde mne zdržovati nemáš právo. Já si na tebe stížnost povedu.
- Živeles Aj, aj!
- Židata Aj, aj!
- Živeles Že nemám právo? - Soll ich leben - was ist das? Jste mi dlužen 1500 zlatejch - dal jste mi na to ein Zettelchen
/ukazuje lístek/
- vidíte ten ceduliček - vy budete tak dobrej špacírovat do arest.
- Dúdek /se lekne - pak se nutí k smíchu/.
Vy jste blázen, pane Mojžíši.
/Odchází./
- Živeles Still gehalten - nebo začnu kšičet, tak kšičet, že vohluchnete! Já vás nepustím - musíte te mně zpletit.
- Dúdek Myslíš, ty živá pokladnice lichvy, že nosím tolik peněz v kapse?
- Živeles Nensadávejte, pán Jean! Doma teky mnoho nemáte. Dejte sem hodinky - das hübsche Ringelchen -
- Dúdek /zahlédnuv Markytku/.

Drž hubu a buď spokojen, co ti zatím do zástavy dám - sice nedostaneš nic!

V ý j e v ě r u h ý.

Markytka vyfintěná. - Předešli.

Dudek

/k ní letí/.

Ó moje hvězdo! Je suis - toujours - jak se říká - tak rád, že vás nacházet. Srdce - le coeur moje - po vás volalo.

Markytka

Herr Baron je immer v dobrém rozmaru.

Dudek

Corpo di Dio! Ich swöre sie - comment to říkat - na krásu vašich líčených tváří, že jsem vás akurat vyhledat chtěl. Celý svět ví o moje štěstý. Eben mně gratulírovat diese gute Freund k má svatba.

Markytka

Ah - ó - to přijmété taky můj vinš.

Dudek

Vinš? Znáte moje vinše? Když vás vezmu za ruky - když - von die Vermählunk - o svatbách mluvit - vaše serce netuší nic?

Markytka

/dřevění/.

Ne - Mein Jesus - Co má tušit?

Dudek

Slavnost dvou duší! Že ich und du - du und ich -

Markytka

Jakže - ? Ach, to je krutý žert, Herr Baron. Mé mladé srdce -

Živeles

/stranou/.

Waj? Was soll das heissen? Není to panna Markyta? Ta stará rohožka?

Markytka

Tak mě, nezkušenou, překvapit!

Dudek

Ó, já vás eště překvapit!

Markytka

Werden sie?

/Tlačí se k němu./

Dudek

Manéte u sebe šadnej penýze?

Markytka

Peníze? Když se mluví o srdci a jeho sladkém ohvění...

- Židata /se dají do hlasitého smíchu/.
- Živeles Wej! Nedělej žádněj kšiš.
- Kluk Thatele! Je to komedy!
- Živeles Soll ich leben! Veselej komedy - a nemusíš plátit petadvacet krejcar!
- Dudek /vzal od Markytky zatím plný míšek/
Ó nechat upejpavej Liduško. - Nur zu sauer sie, donna Margarita - chodit já do dům od mašem Mastílek.
- Markytka Srdce mi samou láskou skáče! Ó kommen sie - Theuerster! Dovolte mi, až se pochlubím se svým štěstím před celým světem.
- Dudek Ó, eště nedat dólů šlajer s mýho Geheimu Potychu se milovečka!
- Markytka Potichu? Sie böser - Šibale -
- Dudek Já chtít béze vášno...
- Markytka Fí - nač to myslíte?
/Tlačí se k němu./
- Dudek Ale na znamení - jak serce naš - comment šikat - spojily, dávale mi krásnej brazoletty - můj pšítel náš jména do nich uděl
- Merkytka Ó Seligkeit! Ó jaké blaho!
/Spočívá mu na srdci, při čemž jí o ramky odepíná, potom je pozadu Žido podává./
- Dudek Teď táhni - a zejtra se dej u mne vidět.
- Živeles Maj - jak Herr Baron ráčí poroučet - já v žet, já pospíchat - z křesťanskej lásky - soll ich leben - z opravdovej lásky. Schö gnädige Frau - když budete počebovat etw rares - ne svatby - a do kolíbek - soll ich leben - bude je poctivě posloužit - der alter ehrliche Živeles.
/Odejde i skluky./
- Markytka Slyšel jste, Herr Baron?
- Dudek Nein! Já nic neslyšet - já nemít uši pro nic - jen pro tebe.

- u/.
- Kerkytka Do kolíbek povídel. Ach, být v takové naději - Herr Baron - Theuerster! Ó veďte mě do lů- na přírody!
/Zajdou./
- a nemusíš
- V ý j e v t ř e t í .

- ý míšek/.
- Kroutil vleče Jeníka.
- zu sauen
- Kroutil Domů půjdeš - krk ti zakroutím! Sluší se to do dům od na poctivého Kroutila? Co tu máš?
- ommen sie
- Jeník Copak vy tu máte, otče?
- ochlubím
- Kroutil Tebe tady mám - nezdárného kluka! Milione, aby za ním člověk lezl jako za vrtohlavým beranem!
- Geheimnis!
- Jeník Já se neztratím.
- Kroutil Neztratím - ale zahodím, Frantíku - na Štrozok jít, z českého lože krev, a na Štrozok! Jestlipak tu jenom kus poctivé české písničky uslyšíš?
/Zpívá známou Straussovu./
A zes - nic jiného! Vždyť pak ani nevím, jestli by mi zákolanskou zahráli, a kdybych jim boty celý rok zdarma podrážel.
- comment to
- Jeník Nu vždyť je tady dosti pěkná společnost.
- g brazo-
- Kroutil Čemu ty říkáš pěkná společnost? Je tu slavná Češka Mastílková, drtinama vycpanej Hubínek - a na sta jiných nedolidů. Všecko jako na másle - jeden nezná druhého "bitt inne - khorsamer" - i milione! Podíváš se zejtra na nás, Čachui! To je život, to je česká veselost!
- ich udělat!
- Jeník Ach, já se málo hodím k veselosti.
- enž jí on ná-
- Kroutil Kluku - nezlob mne! Ty se musíš hodit k veselosti! - Nech tu Ličku, Frantíku -
- edu Židovi
- Jeník Ach milý otče!
- vidět.
- Kroutil Nu, nu - je tu ještě jinejch holek -
- t - já bě-
- Jeník Nechme toho, pantáto! Je to těžká věc, a nynčko se nedá o ní dobře mluvit. Pojdme raděj - pojdme dál!
- lásky - /
- ky. Schöne
- et etwas
- soll ich
- der
- uši pro

- Kroutil Cožpak ti tak nenadále -
- Jeník Nerad bych se s Mastílkovou sešel - tamto tuším jdou.
- Kroutil Bojíš se jich? - Frantíku - pročpak před nimi utíkat? Sem pojd', milione! Já ti tedy teprva okázat musím, z jakého plemene jsi. Jestli se nám oni nevyhnou - my ne - my jsme Čechové!
- Jeník Probůh!
/Vyvinuje se mu./
Dejte si pokoj.
- Kroutil /pevně ho drží/.
Láryfáry - Friško!
/Zpívá si a vede Jeníka, mezi přicházející rejduje./
"Na Bílé Hoře sedláček" atd.
- V ý j e v ě t v r t ý.

- Mastílková s Cibulčini s Klinkáčkovou na procházce. Za nimi Hvězdoleský s Liduškou - vzadu Hubínek, psíka vede na pentli. Nejzáze Jirka.
- Kroutil /zpíváje, se synem se mezi nimi proplétá - až odejdou/.
- Lidunka /se snaží, aby Jeníkovi znamení dala, nebo mu něco pošeptala/.
- Mastílková Fuj tajbl! Nebyl to šustrmástr Kroutil? Proč tu dnes takovým lidem dveře před hubou nezavřou?
- Cibulčini Ani to kročit neumí!
/Dělá po něm./
Jedna - dvě - jedna - dvě! Ha, ha, ha! Jako tanečník za časů Žižkových.
- Klinkáčková A tuším, že se chtěl o nás otírat! Ten by mi přišel - rešpekt cu melden.
- Hubínek I to je prokleté obveseleníčko, moje se-látka! Hejbejme pak, ať si zase někem sed-neme!
- Klinkáčková /vyjede si/.

Je jin to už zase co moc, že mají dělat trochu komoci? Vždyť by se v tom sádle utopili, kdyby nebylo mě - respekt co malden.

l - tamto

Hvězdoleský Tleři-li vás něco, spanilá hvězdinko!
- Básníkové jsou tajemníci lásky a přátelství - cokoli mně svěříte, jako byste trochu svěřila.

pak před
Já ti tedy
emene jsi.
ne - my

Lidunka Děkuju, pane Hvězdoleský! Já neznám tajnosti, které bych ukryvala, ani s kterými bych se svěřila.

Hestílková Kdepak nám ale pan baron zůstal?

Cibulčini Myslím, že se s ním kníže Smolikovský zastavil.

ezí přichá-

Hlinkáčková Právě s ním hraběnka z Vejdumova mluvila.

Lidunka Dovoňte, prosím - na okamžik.

Hvězdoleský Poroudejte!

Hlinkáčkovou
doleský s Li-
čka vede na

Hestílková Já jsem vám tak jak říkáme - fulle freidikaht - když si povážím, jakého nobl muže moje Lidy dostane.

Cibulčini Jim to bude už obtížné, pane z Hubinků. Amúrek půjde zas trochu ke mně - viď!
/Vezme psíka na ruku./

nimi proplé-

Hestílková Jakžpak to bude zejtra v Nuslích, pane Hubinku? Doma zůstat nesmíte; toť je pragr Pulkefest - ta slavná fidlovačka.

mení dala,

Hvězdoleský Ta slavná - ano, ha, ha, ha!

routil?
před hu-

Hestílková Trochu tance na blátivé louce - komedie na provaze - kleň - full Stoserei a Drukerei - ó Schönheit fidlovačka!

, ha! Jako

Hvězdoleský Výborně, ha, ha, ha!

! Ten by

Hlinkáčková Tak pek se taky zasmějou!

Hrbínek Ho, ho, ho!

oje se-
čkem sed-

/Všichni odcházejí./

Hrbínek /se najednou zastaví/.

a pročpak jsem se vlastně zasmál, moje selátko!

Klinkáčková Protože jste - Rešpekt cu melden - Své chytrosti jste se zasmál a své čipernosti!

Hubínek Divná věc! Hohoho!

/Zajdou./

Lidunka /již dříve se k Jirkovi přitočivši/.
A kdybys měl něco pozorovat - zahvízdej anebo rukama zatleskej! -

Jirka Zatleskám, he, he!

Lidunka Dostaneš na večer o sklenici piva víc, milý Jiříčku!

Jirka I cožpak myslíte, že mi jde o sklenici piva?
To vaše "milý Jiříčku" je mi milejší, než celý máz - a kus vepřoviny k tomu, he, he!
/Jde za ostatními./

V ý j e v p á t ý.

Jeník, Lidunka.

/Celý ten výjev velmi nakvap, a jen jako ne rozběhnutí./

Jeník /přiběhne/.
Liduško!

Lidunka Ó můj Jeníku! Jak se máš?

Jeník Ach, teď srdci dobře - jindy bych si ale zoufal.

Lidunka Nsbuď myslí!

Jeník Setrváš?

Lidunka Tvoje na věky!

Jeník Mám jít zase z Prahy.

Lidunka Proč?

Jeník Otec tomu chce.

Lidunka Nechoď - nechoď! Vyčkej času, snad nám náhoda pomoc přinese.

Jeník Ach, jen kdybych tě častěji vidávat mohli!
Síly se mi nedostává, když s tebou nemluví.

Lidunka Přijdeš zejtra do Nuslí?

Jeník Musím, kvůli otci.

Lidunka A mně k vůli nic? - I hledme!

Jeník Uvidím tě?

Lidunka Teta se tam strojí -

Jeník K posměchu - či ne?

Lidunka Ach, vždyť ji znáš.

Jeník Kdybych ji neznal, bylo by lepší. Copak dělá
tvůj pan baron?

Lidunka Můj? - Nemluv mi tek svévolně!

Jeník Není tvým prohlášeným ženichem?

Lidunka Prohlásila jsem ho já?

/Za scénou je slyšet zatleskání./

Buď s Bohem! Musíme od sebe.

Jeník Pametuj na mne, nebe moje!

Lidunka Lehajíc, vstávajíc - duše má!
/Obějmou se./
- Bůh tě provázej -

Jeník I tebe!

/Rozcházejí se - nato ještě jednou se
ohlédnuvše - do náručí si opět letí -
nečež kvapně odběhnou./

V ý j e v š e s t ý.

Ondřej táhne za sebou Živelesu. Kozelka.

Ondřej Mluv, šekni ještě jednou, ty krvežíznivej
tygr - viděls je - so was man sagt - viděl?

Živeles Maj - nedělaj špásy. Co jsem viděl, to jsem
viděl: Tuhle stála panna Markytka - tuhle

- stál pan baron - tu mu -
- Ondřej Oh!
- Živeles Tu mu padla okolo krku -
- Ondřej Schweige - dost! Hrom uhodyl!
- Kozelka A div mě nezabil! To je ukrutné!
- Živeles Co je ukrutné? Hab ich gedacht, že vám budu pěknou novinu o dobrej známěj povídat - a vy mě cucháte jako žok vlny.
- Kozelka Smetí plný! Celé nebe jste panu Ondřejovi pokazil.
- Živeles /dívá se po nebi/.
Was soll das heissen - pokházil? - A ne nebi ani mréčku!
- Kozelka Ó vy chytrý ptáčku! - Panna Markytka je pětadvacet let páně Ondřejova nevěste.
- Živeles Vaj geschrien! Das war dümm! -
/Blíží se k Ondřejovi./
Pane Ondřeji, ne tak hlavu sklopovat. Snad jsem dobře nekoukal - a jestli jsem dobře koukal - nebyl panna Markytka hodna. Wissen sie, co bych já dělal na vašem místě? Zpíval bych si - la - la - la - la ! Nichts für ungut - soll ich leben!
/Odejde./
- Kozelka Ondřeji - pane Ondřeji!
- Ondřej /dá se rázem do hořkého pláče/.
Tohle je teda ovoce z pětadvacetiletýho stro-
mu věrný lásky! Ó hruško červivá! - Sie ist dahin! Co tam, to tam!
- Kozelka Zpropadená věc to je, ale co dělat? Zapome-
nout na ni bude nejlepší!
- Ondřej Ó mein bester Herr Kozelka, vono se to šekne
- zapomenout! To, co bejt za fünfundzwanzig
Jahren, to - so zu sagen... Ó nechte mě na-
jít outěchu na vašem srdci!
/Vrhne se mu na prsa./
- Kozelka Vyplačte se - vytlačte to! Moje srdce je
outrpné dobrotisko, to snese hodnou záplavu.

- Ondřej Aber - nebudu skomoucenenj - já si raci budu zpívat - la, la. - a ona ať se trápí výčitkami svědomí! Freund, Bruder Kozelka, chceš mi pomoct?
- Kozelka Nepůjde-li o krk.
- Ondřej Co je do krku? Já si ho ušíznu, když jsem ji ztratil. Ale teď se musíme hlavně starat, aby Liduške si vzala den Baron.
- Kozelka Cožpek jste jí Jeníkovi neslibil?
- Ondřej Košile bejt bliž než kabát! Esli ji dostane der Baron, to zviše skrz naskrz falešny - odejít ta ohavnice s prázdnou - und mein Triumph ist fertig!
- Kozelka Fertig!
/Strenou./
Ta historie se mi začíná líbit. Buď-li ten vyšeptalý milouš proti Jeníkovi - budu já pro Jeníka - tím dříve mu k ženě pomůžu. Děj se jak děj - pilulky pro smích budou to vždycky.
- Ondřej Nun - Freund Kozelka? - Tak jak? Überlegt?
- Kozelka Unterflek - já jsem váš, tělem i duší!
- Ondřej Sláva ti, verkannte Tugend - to je terno, pojd na my prse!
- Kozelka /mu padne do náručí/.

D v o j z p ě v.

- Ondřej Podáš mi ruku k pomoci?
- Kozelka Podám ti obě k pomoci.
- Ondřej Podáš mi léku v nemoci?
- Kozelka Podám doktora v nemoci.
- Ondřej Gib her die Hand!
- Kozelka I tu jí máš!
- Ondřej Und halte fest!

- Kozelka To uhlídáš!
- Oba Uhlídám! Uhlídám!
Věrnost je náš ouvazek,
lásky naší podvazek.
V ten se pevně spoléháme,
a že strvá, víru máme!
- Ondřej Nemysli, du falsche Seele,
že si budu stejsket,
i když se to ve mně mele,
já chci schválně vejskat...

 /s polotajeným pláčem/
Ha, ha, ha - ach -
- Kozelka /stranou/.
Nemejli se, starý blázne,
že to kvůli tobě;
ať to s tebou kde chce vázne,
jen když hovím sobě.

 /s ututlaným smíchem/
Hi, hi, ihe - hem!
- Oba Hej, hopsa, juchhe!
My si spolu zazpíváme,
a té lásce kvinde dáme,
spolu věčně vytrváme!

 /V objetí odejdou./

P R O M Ě N A

Náměstí. V prostředku nazad kašna, okolo níž děvečky x/
s putnami. Vpředu po obou stranách na domě lucerna. K ve-
čer - smráká se.

V ý j e v p r v n í.

Sbor
děveček

Honem, honem, hoch už touží!
Paní čeká,
laje, seká
zoubkem jako meč -
Honem, honem, hoch se souží!
Honem, honem, hoch už brouká!
Nechte paní
na kukani
kvočnu vadivou -
Honem, honem, hoch už kouká!

V ý j e v d r u h ý.

Opilý dráb s dvěma holkami. Děvečky.

Dráb

Hejbejte sebou a nestrkejte. Still! Nestr-

x/ Děvečky musí se obléci tak, aby co možná děvečkám podob-
ny byly. Totéž platí také o tovaryších ve sboru následu-
jícím - jakož vůbec o všechných osobách, v jichžto rukou zder
a zmar Fidlevečky, co pouhých života pražského obrazů,
spočívá.

/Poznámky Tylove./

- kejte, opice!
- První holka Ale styď se -
- Dráb Stille!
- Druhá holka My samy domů trefíme, puštěte nás -
- Dráb Co trefíte? kam trefíte? Svět se točí, lalal!
Nenastrkuj nohy, opice!
- Druhá holka /vyvinuje se mu/.
Ať vás Pepka vyprovodí.
- Dráb Stille! Kujon! Opice jdou! Jeden, dva, tři
- nenastrkuj nohy! My jsme bratři - Jeden
dva, tři - kterej je to mezi námi --
/zajde i s holkami/.
- Dorotka Hahaha! Pro Boha tě prosím, nebyla to Vejve-
rovic Rozina?
- Maďlenka Ta suchá tyčka? Te by mohle taky zůstat na
kštěch, až budou chytat sýkory.
- Lizička Kdorak byl ten malej štrykpajtliček?
- Dorotka Malej, ale hodně se do něho vejde, hahaha!
- Maďlenka Je-li to Pepka ze Smeček -
- Dorotka I arci, že je. Nechoděj-li její sukně samy
po Praze, byly to její hnáty dozajista.
- Maďlenka Pak bych vám sama mohle historie povídat -
o tom štrykpajtličku, hahaha!
- Všechny /se smějí/.
- Lizička Ale holky, nyněko dělejme, ať přijdem od
kešny!
- Sbor děveček Honem, honem, hoch už práhne!
Nalívejte,
zalívejte
lásky plameny -
Honem, honem, láska táhne.
- Sbor tovaryšů /v dálce/.
Horo, horo, vysoká jsi!
má panenka, vzdálená jsi!
Vzdálená jsi za horama,
vedne láska mezi náma!

Sbor děveček Vadne, vsadne, eš, uvedne;
není v světě pro mne žádné -
není v světě potěšení -
není pro mne k nalezení!

V ý j e v t ř e t í.

Tovaryšové přijdou.

Tovaryš Měl jsem tě, holka, rád,
už tě má kamarád,
měl jsem tě, holka, rád -
už tě nechci!

Sbor tovaryšů /opakuji/.

Tovaryš Takovou opici
najdu na ulici -

Sbor tovaryšů Měl jsem tě, holka, rád,
už tě nechci!

Děvečka Kdybya ty měl, můj holečku, sto dvorů, sto
dvorů -
a já jenom roztrhanou stodolu - stodolu,
nebudu tvá,
není možná,
To ti ani, darebáku, Pán Bůh nedá!

Sbor děveček Nebudu tvá -

Sbor tovaryšů Že budeš má -

Sbor děveček Není možná -

Sbor tovaryšů Že je možná -

Sbor děveček To ti ani, darebáku, Pán Bůh nedá -

Sbor tovaryšů Že mi toho, má panenko, Pán Bůh již dá.

/Smích - každý tovaryš děvečku si vyhle-
dá, ke každé jí provází a nelévatí pomá-
há. - Zatím se docela setmělo./

V ý j e v ě t v r t ý.

Ondřej, napitím poněkud rozčilen.

Ondřej

Platz gemacht - die Herrschaften kommen! Veselost - sláva! Die Lustigkeit - das ist eine schöne Tugend - a já mám tu krásnou vlastnost - veselost! Die Lieb! Nevidáno! Co je láska? To je špatnej nájemnice - místo činže - domácímu barák rozbourá! Meine Liebe se přestěhovat z pšizemku srdce do horných pokojů rozumu - a dale se skopulírovat mit veselost. - Periet ženský pokolení! Spanyolmyslná Jungfrau Margaretha? Pryč s tou řelešnicí! Ich will nicht mehr táhnout se za jejím stínem - já radš poletovat, dovádět - ich will motejlek bejt! Ha, ha, - veselost! Mordíánsky! Táhle jde ženská sukně! Esli v tý sukni je patšičná Portion patšičnejch oudů - hned na ni vyprubaju svý kšídla.

V ý j e v p á t ý.

Merkytka - Ondřej.

Merkytka

Ó sladká - sladká láska! Velká je tvá moc! Ale mé měkké srdce tušilo, že obšťastní ještě někoho jiného, než toho ufnukaného Jemmerweils. - Aha, tamhle už stojí nějaká mužská persona. Jen jestli ho sem přivedla láska?

Ondřej

Kýho výra. Co to drunlat ta Figur? Má oumysle?

Merkytka

Jak opatrný je ten sladký mládeneček! Musím mu povědít smluvené heslo! - Hm, hm -
/Zjinačeným hlasem./
Le coeur palpit - mon ami!

Ondřej

Ó mórdi - já jsem pšijít do Paris - hm, hm -
/Taktéž./
Voulez vous - Voulez vous - vous -

Merkytka

Jsi to ty, miláčku?

Ondřej

I čerte - ta je zapálená... Ja, jsem to já, milovaná! - Ó veselost! Rozšponuj svy kšídla, holder Andreas!

D v o j z p ě v .

Ve- Ondřej Du meine Zwanzige, má znejmilejší,
tys mého žití Fraud und Lust.

sto ebe h t - Merkytka Für dich, mein Zwanziger, můj znejmilejší,
já ráda snáším Hitz und Durst.

Oba Třesu se, ach,
nebož mám strach!
je to wirklich skutečnost?
Sladké chvění
srdce mění,
ach, das ist ja blaženost.

dět ve- něi č- dla. Merkytka Sladké blaho! Jen odvázně dál!

Oba Jak prudce bijí tepny mé
a srdce buší bouřlivé!
Liebe, Liebe!
Ať o ní vždy víme,
ať nás krásou známi,
ať je vždycky s námi -
Láska!

Ondřej Chci polibek tvých něžných retů.
Ach, welche süsse Seligkeit!

Merkytka Da nimm ihn hin - a měj se k světu -

/Zatím se byli oba hodně přiblížili -
Merkytka se k němu pro hubičku dyčhtí-
vě shýbá - vtom s obou stran lampáři
lucerny rozsvítí - světlo se rozletí
a - Ondřej s Merkytkou se poznavše, ule-
kaní od sebe odskočí./

Oba /stranou/.

Ha, co vidím! Ó zradal!
To není zdání
či mámení snad.
Těžké je lhaní
a kunšt je se smát.

Merkytka Aj, ženichu vážený,
to jsou věci, pane!

Ondřej Mlčte, Jungfer Margareth,
sic se něco stane.

Oba Jak? Co? Co?
Láska vás
v tenhle čas
snad do tmy ulic svádí?
Ostuda.
Osud dá,
že rozejdu se s vámi!

Markytka To rána je!

Ondřej Pryč naděje!
he, he, he, he!

Markytka Dudidldidum, dudidldidum!

Ondřej Ne, ne, ne!

Markytka Ať za nevěru pyká,
s ním už mě nikdo nesvede,
ať u mých nohou vzlyká,
ne, ne, ne!

/Markytka odbíhá, Ondřej za ní - vtom/

V ý j e v š e s t ý.

První holka se vrací k Ondřejovi do náručí vběhne. Hned za ní dráb se potácí.

První holka Ach milý pane, zastáňte se mě; ten opilec mě zabije.

Ondřej Fort - Žádný štebetání.

První holka Řekněte, že jste můj bratr!

Ondřej Bratr, ó mordi - Náhodo, tvá moc bejt velká moc!

Dráb Jdeš sem, kamizolo turecká!

První holka /se schová za Ondřeje a postrkuje jím kupředu/.

Ondřej /dodáváje si smělosti/
Halt - tyrane!

Dráb Aha, jsi tu, karafiáte z ďáblového pelouku.
Sem pojed!
/Popadne Ondřeje za ruku./

První holka Spasťe duši, pomozte!
/Utíká ke kašně./

Dráb - a dej mi hubičku.

Ondřej Jémine! Blázen!

Dráb Stille! Nerechoť, anebo já tebe rozrecho-
tím, že tě sni ďábel nesesmolí! Stille!

Ondřej Pánbůh s náma a zlý pryč!

V ý j e v s e d m ý .

Kozelka se přiznala. Předešli.

Kozelka Kohopak tu kozel bare - kdo se pere?

Dráb Hubičku!

Ondřej /násilně se mu vyvinuje/.
Zrađa. Bruder! S nebe seslaný Kozelko!

Dráb Hubičku!

Ondřej Vysvoboď mě z těch pekelných pazouru.

Dráb Mlčíš, kamizolo!

Ondřej On mě traktýruje, jako bych byla ženská.

Kozelka Jakže! Ha, ha - Inu, copak je to divného?

Dráb Hubičku!

Ondřej /zečíná se zlobit/.
Pohlavičku - wenn sie wollen!

Kozelka A proč byste mu jí, panno, nedala, je-li to
váš amant -

Ondřej Amant? Pane, já se vzteknout! Copak vypa-
dám jako někdo, kdo potřebuje amant?

Dráb Stille!

/Sbor důvědek a tovaryšů se zatím kupře-
du přiblížil./

V ý j e v o s m ý .

Mastílková s Jirkou a Honzou, kteří oba lucernu nesou. Předešlí.

- Ondřej /vyškubne se drábovi a běží naproti Mastílkové/.
Ó gnädige Frau! Sláva, že jste tu! Buďte můj anjel strážný!
- Dráb /potácí se za ním/.
Jdeš sem, strakapoune!
/Pomalů do náruče Jirkovi a Honzovi klesne, kteří jej eš ke konci, každý š jedné strany, podporují./
- Mastílková Was ist den, na ewetlich štráse?
- Ondřej Podívejte se na mě, recht se podívejte, gnädige Frau! Kennen sie mich an noch?
- Mastílková Kdožpak by tě neznal, starý blázne?
- Dráb Hubičku!
- Ondřej Jsem já náká ženská?
- Mastílková Ochlasta jsi!
- Ondřej Ich dank' ihnen. Vy zachranit mou duši pšed zoufalstvím. Triumph! Cely svět et ví, že já nebejt žádná ženská!
- Mastílková Tak pak vy mi povězte, pane Kozelko! Co se to tu stalo?
- Kozelka Nevidáno - za řeč to nestojí -
- Ondřej Nestojí? - Zráda se stala!
/Zvatlavě./
Der Herr Baron vyznat der Mamsel Margareth na Štrozok láska - Ta nevěrná to přijmula -
oba -
- Mastílková Was? Pamatujte se, že nesedíte více u džbánu.
- Kozelka Tuhle u Pánů. Je ale pravda, co pan Ondřej povídá.
- Mastílková Jste taky opilej? Nevíte, že pan baron mé Lídy kůru dělá?

- Ondřej Tady na tomhle Fleck jsem jí eben dopad. Byla na randesvu!
- Dráb /zpívá/.
"Pojďte domů, pojďte, holky...!"
- Mastílková I to je zlořečená historie! Kdybych to jistotně věděla -
- Kozelka Já bych se na to z kabátu svlék.
- Ondřej Věšte mi, gnädige Frau, der Herr Baron bejt pěkněj pták! Machen sie, aby si slečinko Lidy co brzo už vzal!

U k o n ě ě n í .

- Mastílková Bude vojna, bude,
zle to na ní půjde;
je-li ten panáček
Merkytöin miláček,
naříkat si bude.
- Sbor Je-li ten panáček... atd.
- Ondřej Vyrostla mi bílá růže, já jí -
- Mastílková - trhat nebudu -
/mluví/
trhejte si nebo netrhejte - tu pivoňku si
ale pan baron také neutrhne - ani ona jeho
- za to já jsem štond!
/Zpívá./
Já před ním zavřu dveře -
zavřu dveře,
že za ní nepoleze -
nepolezě.
Ať je baron nebo ne,
pomsta má ho nemine!
- Sbor Ať je baron nebo ne... atd.
- Kozelka Počkej, Johannes,
však ty dostaneš -
- Mastílková /mluví/.
Kozla starýho dostane! Myslíte, můj milý pa-
ne nehončí, že se nechá Mastílková ohnout?
- To se mejlíte!

/Zpívá./

A kádyby měl pan Johanes tisíce - tisíce,
a má holka spravované kytlice - kytlice,
darmo práhne,
nedosáhne -
za ní ho to, filutáře, darmo táhne!

Kozelka Provdáte slečinku?

Mastílková Provdám.

Ondřej Dáte jí Jeníka?

Mastílková Nedám.

Kozelka Marné všechno namlouvání,
Ondřej nedá holce Jeníka;
po jiném se teta shání,
nobl dá jí chlepike.

Dráb /zároveň s nimi nápěvem "Zapfenstreichu"/
Pojďte domů, pojdte holky,
- nechte rejdu, nechte spolky!
Pojďte domů, pojdte, páni,
- už je dávno po klekání -;
- pojdte domů, noc se blíží,
ať vás varte nezaklíží!

Sbory, dráb Pojdte domů, pojdte, holky... stá.

/Po ukončení se všecko rozchází; leč
znění bubnů ještě slyšeti jest - vždy
temněji a temněji - když/

O P O N A pomalu spadne

Č T V R T Ý O B R A Z

=====

Na louce u Nuslí. Nezaď stojí tyčka s fidlovačkou, hezky velkou a fábory okrášlenou.

V ý j e v p r v n í.

Sbor různých řemeslníků - děveček - lidu městského i selského. Rohlíčkáři - jablonošníci atd. atd. x/

Sbor lidu Fidlo - fidlo - fidlovačka -
povídačka,
vády, pračka,
naše veselost -
zdarms všeho dost.

V ý j e v d r u h ý.

Kroutil všecek rozjařený - za ním kluci úředníci s fidlovačkou malou na bidle.

Kroutil Ťachové - Frantíku - fidlovačke jede!
/Rukama tleskuje./

Trará, trará!

x/ Smíšenina tato, myslil bych, aby se v malé, velké houfy rozdělila, nestojíc naporád jako slitina. Mimo to nebude radno, aby mluvily osoby /třebas i nazed/, jimž mluvíti není určeno.

/Poznámka Tylova./

Sbor Hejchuchu! Fídlovačka jede!
Kroutil Sem s ní, Pražané! Semhle postav ten náš
praporec, Frantíku! Drž ho - ! A teď hejse,
Čechové! Kolem dokola. - Trará, trará!
Sbor Trará, trará!

P í s e ň.

Kroutil Staří Pražané
fídlovačku slavívali -
slavívali,
z korbele si nahýbali -
nahýbali -
statní Pražané!

Sbor /opakuje/.

Kroutil Staří Pražané
vousy měli, kordy měli -
kordy měli,
nad ženami pilně bděli -
pilně bděli -
chytří Pražané!

Sbor /opakuje/.

Kroutil Staří Pražané
český jazyk milovali -
milovali,
staré zvyky slavívali -
slavívali,
hodní Pražané!

Sbor Hejchuchu! Fídlovačka jede!

Kroutil Trará, trará!

V ý j e v t ř e t í.

Dvě ženy písničkářky. Předešlí.

První žena Nová píseň! Ze krejcar, za dva! Kdo dá tři,
nepůjde k rychtáři!

Kroutil Hejse, tu jde naše opera! Honem, Čechové,

- pěkně do kola!
- Druhá žena Nejnovější o tom pražským šviháků!
- První žena Ze krejcar, ze šval! Kdo dá tři, nepůjde k rychtářů!
- Kroutil Sem s ní, Frantíku! Natáhněte uši, Čechové!
- Začni, opero! - Trará, trará!
- Ženy /zpívají, lid po nich/.
- Jede panák jede -
pannu sebou veze,
- Sbor /opakuje/.
- Ženy S patou jede - s patou roztrhanou,
pannu veze - pannu oškubanou -
Jede, jede, jede!
- Sbor /opakuje/.
- Kroutil Jede! - Bravo! - Trará, trará! Jede!
- Ženy Ptá se panák žida,
zač je hedrů míra?
- Sbor /opakuje/.
- Ženy Že by prodal kabát, sukni, vestu,
aby našel s pannou k pivu cestu -
K pivu, k pivu, k pivu!
- Sbor /opakuje/.
- Kroutil K pivu - Hejchuchu, Frantíku! Sem s tou
mšlodií, opero!
/Pobere ženám písni s mezi lid je roz-
dá./
Zpívejte! Trará, trará!
- Ženy To je láska - to je,
srdce tvé a moje!
- Sbor /opakuje/.
- Ženy Břicho prázdné s ty kepsy mělké,
to je hshal potěšení velké -
To je, to je, to je!
- Sbor /opakuje/.

/Všecko se chechtá./

Hlas

/vzadu/.
Chyťte ho! Držte ho!

Všichni

/v úplném zmatku a hluku ženou se doza-
du - a po stranách pryč, volajíce/.
Chyťte ho! Dejte mu! - Frantíku! Zloděj,
zloděj, atd.

V ý j e v ě t v r t ý.

Kozelka /pod paždí vede/ Jeníka.

Kozelka

Třesky plesky - to je česky! Vy se mi tu
nešklebte! - Nešklebte se, pane Johanes!
- Víte, co je šklebení?

Jeník

Tak promrzlá věc to není dozejista, jako
vaše dotíravost, milý pane Kozelko! Vy tu-
ším dobře víte, že vám sotva co dobrého dě-
kovati mám!

Kozelka

Já vám ale dobré dám! A nedám-li, ať se mi
kšpasy potrhají! Liduška je tady, pane Joha-
nes.

Jeník

To vím také, slavný proroku!

Kozelka

Ne po roku! - Víte, na čí domluvu zde jest?
- Já, já - pán! - Já paní tetu i pannu ne-
tinku přivedl!

Jeník

Abyste mne pokoušel?

Kozelka

Osoušel? - Abych vám k ní pomoh! Tu je moje
ruka, pane Johanes! Chyťte se jí - držte se
jí - dnes je holka vaší!

Jeník

Ach, milý Kozelko!

Kozelka

Ach, jak to hned cukruje! Nadejte mi omr-
zálků, jestliže tenkrát slovo nesplním.
Teď jenom s Pánembohem zůstaňte hezky na-
blízku - tento jdou dva pánové - já jim to
na nose vidím, že by se rádi se mnou sepra-
li.

/Odvede Jeníka dozadu./

V ý j e v p á t ý.

Šebelka, Pavelka, Kozelka.

- Kozelka Aj, to jede sláva na řidlovačku!
- Šebelka Výprask jede; strkej se mi z cesty!
- Pavelka /plivne na ruku/.
Mne to svrbí na dlaní!
- Kozelka Dej jí snídani.
- Šebelka Patnáct tvrdých - ne?
- Pavelka Dříví jako sirka -
- Kozelka Na Ferštejně - ha, ha! To je ona dírka!
Nezlobte se! Já byl tenkrát lala myslí -
šest dvacetníků padlo hned po ránu, krev mi
hrála - a na neštěstí jsem vás od té doby
neviděl - Znáš ho, Šebelko?
- Šebelka To je dvacíáť.
- Kozelka A co teď?
- Pavelka Nu, taky dvacíáť!
- Kozelka Tu ho máš! Propijte a vypijte! Jsou ještě
čtyry v kapse; chcete je?
- Pavelka Čert by je nechtěl!
- Šebelka Sem s nimi!
- Kozelka Jen pomalu. Znáte Mastílkovou?
- Pavelka To českým máslem vykrmené nedočiše?
- Šebelka Ten švábovitý vejvařek?
- Kozelka Jak by sek. Dovedli byste o ni zavedit?
- Šebelka Z čista jasna?
- Kozelka Spusť se do ní!
- Pavelka Jako blesk!
- Kozelka Beztoho tu bude nosejk vypínat - my jí bu-
deme žílu zatínat - ha, ha!

Šebelka Ano, ha, ha! Zatínat!
Pavelka Já jí dám, ha, ha! Vypínat!
Kozelka He, ha, vypínat - za čtyry dvacetníky zatí-
 nst!

/Podpaží je veďe nozad zachází./

V ý j e v ě s t ý.

Cibulčini psíka nosouc na ruce. Hvězdoleský
s protějščí strany.

Hvězdoleský Ejhle! Naše hvězda!
Cibulčini Hvězda se sklání před sluncem!
Hvězdoleský Výborně! Oko moje se otáčí, kde by duši na-
 lezlo, schopnou pojmouti obraz bláznivé
 fidlovačky - naší paní Mastíkovou jsem
 ještě nenapadl.
Cibulčini Veliké neštěstí, ha, ha! Měl byste jinak
 zrcadlo moudrosti po ruce.
Hvězdoleský Ha, ha, výborně! Vám žila satirická ještě
 nedošla. Mastíková, zrcadlo moudrosti!
Cibulčini Chcete ji nádobou hlouposti nazývat?
Hvězdoleský Schránkou pošetilosti, ha, ha! - Těším se
 slyšet ji zase zvučeti. Zatím ale jsem for-
 tuně povděčen -
Cibulčini Že jste dopadl mne; není-liž pravda?
Hvězdoleský Výborně!
Cibulčini Odkudpek ale nejednou tolik lesku z vaší
 Hvězdoleskosti na mou osobu? Připravujete
 se na zítřejší recenzi? Před dvaceti lety
 jste o mně jednou jinak zpíval -
Hvězdoleský Nechte, probůh, starých upomínek, slunce
 moje! Recensent každým večerem rczumu na-
 bývá. Co dnes napíše, zejtra oželí! -
 Jestli se líbí - hvězdo moje?

/Ruku jí podav, mezi lid ji odvádí./

v ý j e v s e d m ý .

Šedivý, slepý Mareš, houslista; veden
Bětuškou, ježto si na druhé ruce lesní
roh nese. - Hned po nich zpředu dráb
s zezadu jiní posluchači, kteří se pak
okolo Mareše zastaví.

- Mareš Hled, abychme se někde usadili.
- Bětuška Tento je pěkný kámen, dědečku. Pojďte! Já
vedle vás postojím.
/Vede ho kupředu./
- Dráb Nu, tak tedy, starej, měj se k tomu! Zadělej
něco řádného!
- Mareš /posešiv se/
Mnoho neumím - co ale dám, jde ze srdce.
/Zpívá./

p í s e ň .

Kde domov můj?
Voda hučí po lučinách,
bory šumí po skalinách,
v sedě skví se jara květ,
zemský ráj to na pohled!
A to jest ta krásná země -
země česká - domov můj!

/Dohrávka: Bětuška na roh - Mareš na
housle./

Kde domov můj?
V kraji znáš-li bohumilém
duše útlé v těle čilém,
mysl jasnou, zrak a zrak,
a tu sílu, vzdoru zrak:
To je Čechů slavné plémě -
mezi Čechy - domov můj!

- Sbor /plný plesu, opekuje - poslední řádky/.
- Dráb Dobře tak, starej, dobře!
/Oči si utírá./
Až mě to pod klápkama zašimralo. Já si tě
vezmu do paměti!

V ý j e v o s m ý.

Hvězdoleský a Cibulčini se byli zatím vrátili.

- Hvězdoleský Prosím vás, hvězdo, nyněčko mi nenaříkejte na neschopnost našeho lidu. Jak se ubožátka rozpalují písničkou plesnivého šumaře!
- Cibulčini Až k pláči, he, haha!
- Bětuška /s pertyskou zatím mezi hosty peníze vybírála - nyní k Hvězdoleskému/.
Mám slepého dědečka -
- Cibulčini Vzala bych punčochu do ruky, milá panenko, - netoulala bych se.
- Dráb I bodejž - co vám - madamko anebo mamzelko, do toho, jsem-li já s tím spokojen? Hleďte nepozvaných tupičů!
- Lid Zažeňte je! - Táhněte!
- Hvězdoleský Dovolte, pánové! Víte-li, s kým rozprávíte?
- Dráb I fluchtes: Čert se na to ptá. Nekežte nám radost!
- Lid Zacepte jim hubu!
- Mareš /vstane/.
Prosím, draží - nechte vády. - Pojď sem, Bětuško! Nemohu za to, jestli se komu píseň moje nelíbí. Nezpívám jiným pro radost, hýbrž jen sobě samému pro odlevu - pro obživení.
/Zvolna se dále ubírá./

V ý j e v d e v á t ý.

Ondřej směšně přistojen za šumaře klarinetistu, přikulhá se. Kluci. Předešli.

/Ondřeje z daleka už jest slyšeti, jak bídne píská./

Houf kluků

/se za ním žene zpívajících/.

Jen ty nám, hochu, zašudej -
/a dotírajících naň/.

Dráb

Tuhle máte něco pro potěšení! - Hej, bříška-
le!
/Volá na Ondřeje./

Cibulčini

Ale prosím vás, jasnosti moje - nestůjte
tu na temnosti osměchu.

Hvězdoleský

Libí-li se -

Cibulčini

Mně ten posměch? Vaše recenze se mi odjak-
živa líbily.
/Zajdou./

Lid

Šťastnou cestu!

V ý j e v ě s á t ý .

Kroutil vede harfenistu. Kluci s fidlo-
vačkou. Sbor tanečnicků a tanečnic se ním.
Mastílková, Lidunka, Dušek, Klinkáčková a
Hubínek později.

Kroutil

Stůjte, Češi - muziku sem! Počkej, vřeš-
tidle!

/Ondřejovi./

- A ty - he - šedivá hlavo, Frentíku, zastavi!
- Hezky do kola! Trará, trará! - Neši hoši
nám zastancujou! Fidlovačka jede!

/Zpívá melodii tance./

Tu mi zedělejte - bratře šedivej - fidlo-
vačka jede! A ty, boubelatá trubičko, trub,
až ti trubka praskne. Trará, trará!

/Ondřej, Mareš a Bětuška s harfenistou
postaví se stranou podle sebe a hrají./

T a n e c .

/Poněkud espoň i nápěvem i kroky budiž
jako národní - třeba kratinký a prostin-
ký - jen komický - ševcovský./

/Když se k tanci chystají, vystoupí první
kulisou vpravo Mastílková, Lidunka a za

- Dudek Nepukejte -
- Ondřej /kterýmž to již dávno trhlo, zapomeň,
že kulhá, letí dopředu/.
Mordy se staly! Držte je!
- Lid Chyťte šelmu, darebáka.
/Žene se kupředu./
- Mereš /se dozadu ztratí/.
- Ondřej Ó ty hanebná fabrikantko nevěrnosti, šláp
jsem ti na paty.
- Mastílková Wos ist?
Hubínek /najednou/ Kýho vepřel
Klinkáčková I Respekt -
- Markytka Pomoz Pánbůh! Numero Eins se zbláznilo!
- Ondřej Zwei und drei und vier - nevěrnost, faleš-
nost, všecken ten chůmel kočičích ženských
stností se zbláznit.
- Dudek Bláznivá -
 /Chce uklouznout./
- Ondřej Stich gehalten - sic z toho bude bláznivej!
- Kroutil /se prodere/.
Millione, jaký povyk, Čechu!
- Dráb /tektéz/.
Fluchtes! Wos is Kedl - ?
- Lid Do šumpy s ním!
- Dráb Se maou půjdeš, hajdy, Fluchtes!
- Ondřej Tři kroky od tělo! Já se neznati
 /Padne na kolena./
Hochgeborene Frau - můj anjel strážník - na
vaše srdce apeliruju - vy pšéce znát - poli-
toványhodny Andreas Jemmerweil!
- Mastílková Je-li možná?
- Hubínek He, he, to ja čertovská komediel
- Klinkáčková Nevyžvykujou!
- Dráb /Mastílkové/.

- Znáte toho člověka, vzácná paní?
- Ondřej So weit mě zavírá láska. Fünfundzwanzig Jahre všecko dobro - a teďkom zrázenej - in die Zumpfe vsazenej - kvůli ten mládej licousovňk. -
- Mastílková Tedy je to všecko pravda?
- Ondřej Šécko! Čistá pravda, čistá wie Eierweiss und Himmelblau!
- Markytká Kam mě to zavedla te má bujná krev!
- Dudek Radši /stranou/.
Radši bych se v pekle viděl!
- Mastílková Hezké, hezké věci, pane baron - to je dobrá lekomandace - poděkuj se, slečno nevěsto!
- Dudek Vy mi nerozumíte.
- Kroutil Milion aby tomu rozuměl!
- Dráb Znáte vy ho, pane mistře?
- Kroutil Blázen je to, jako paní - slavná Češka.
Alou, fídlovačko, ujížděj!
/Odejde s kluky, nesoucimi fídlovačku./
- Mastílková /pustí se do Markytky/.
A vy se nestydíte, stará vrbo, proutí otáčet okolo mladého javoru? Vy - vy -
- Markytká Jestli jsem udělala něco, co nebylo podle vaší hlavy, tak se to stalo proto, že jsem myslela na svou kůži...
- Ondřej Já bych ti te kůže vydělal!
- Mastílková Nevěděla jste, že je to slečny Lidy ženich?
- Markytká Meine liebe Madam, může člověk za tajemné divy přírody? - Přiznejte se, Herr Baron, před touto vzácnou honorací, že jste mi přece -
- Ondřej Halt - ány slovo z těch tvých úst!
- Hubínek Řekněte mi ale, moje selátko -
- Klinkáčková /všecka v poslouchání zabraná/.

Jděte do pece i s tím vaším selátkem!

Mastilková Slíbil jste něco mé hospodyni, pane baron?

Dudek Ich denken - myslela jsem -

Mastilková Že se dáme za nos tahat?

Markytka Že se dám krmit jalovými sliby?

Mastilková Chyba lavky!

Markytka To jste se netrefil!

Dudek Mon Dieu - was soll ich -

Lidunka Nezlobte se, drahá tatínko -

Ondřej Ta se ale zkusel!

Mastilková Ale my se na to podíváme, pane baron! Ano podíváme se! Žalovat vás budu, donutím vás, že budete muset splnit, co jste přislíbili!

Markytka A já si taky nedám za sebe dělat dobrý den, velectěný Herr Baron! Já už si najdu pomoc - rozumíte, pomoci Herr Baron bude muset splnit, co přisahal!

Dráb Stille!

Mastilková Kdo mi má co poroučet? Louka jako louka, člověk jako člověk - a já jsem pražská měšťanka! Aby štráchů nebylo!

Markytka Mluvil jsem snad s vámi? Podívejme se na milostpána, jak se kasá s tím svým Stille! Sám buďte Stille!

V ý j e v d v a n á c t ý .

Živeles s dvěma dráby. Předešli.

Živeles Soll ich leben - vemte koukadla do rukou! Tamto stojí pan baron.

Dudek } Živý blesku! Já jsem ztracen.
Markytka } Co to znamená?
Mastilková } Copak to zas?

- Hubínek To je hcuba, hehe!
- Klinkáčková A vaše radost, není-liž pravda -
- Živeles Neznáte mě, pane Jeán? Znáte tyhle pány?
/Ukáže na dráby./
- Dudek Co vám to nepadá?
- Živeles Napadá? Dnes ráno byl můj koušl u pana
Jeana - e pan Jean dyho Maušle se scho-
dů shodil - že upadá! Soll ich leben - tito
páni vás doprovodí do Prahy.
- Ondřej O mordiánsky - pan ženich se dostel do že-
lez.
- Markytka Cožak to není ten dobrý přítel, ten včerejší
zlatník?
- Živeles S ist wahr - já musel pozlatit musjé Jean
moc často... já jsem poctivej Živeles.
- Mastílková A pan baron je vám dlužen - není?
- Živeles Pan baron? Dúdác /vysl.: Dydák/! - Nain! Pan
Dudek je mi dlužen patnáct set.
- Hubínek No, ten se nsdudal!
- Markytka A moje brazolety?
- Mastílková Žádnej baron?
- Lidunka Buď Bohu chvále - byla bych hned řekla.
- Mastílková A vy jste se, nizerábl člověče, opovážil je-
ko baron do mého domu chodit?
- Lid /se směje/.
- Dráb Do pastě s nim! Držte se, hoši!
- Živeles Maj - držte jehol!
- Dudek /poněkud se sebrav/.
Mejlení - co tady povídat! - Parole d'hon-
neur! Ale já půjdu - abych jednou zas při-
jít - comment to říkat - se slávou. - Adio,
má slatá donne -
- Markytka Jděte mi...!

Duček Má krásná slečinko - nedělejte si z toho
nic - pane Adrea!
/Zpívá./
Es wehen frische Morgenlüfte.
/Odechází, hopkuje, Živeles a drábové za
ním./

V ý j e v t ř i n á c t ý .

Šebelka a Pavelka /zezadu/. Předešlí.

Mastílková O světě - falšikeit! A to byl tvůj ženich,
holka!

Dráb /k Markytce/.
A to byl váš ženich.

Merkytka Je to rána!

Mastílková Jedu bych mu dale, břichopáskovi!

Lid Ha, ha, ha!

Mastílková To si vyprosím - co je tady k smíchu?

Lid /ještě silněji se směje/.

Lidunke Pojdme domů, tetinko!

Mastílková Jářku - co je tady k smíchu?

Šebelka /tře se okolo ní a strčí ji do Pavelky/.
Jářku - co je tady k smíchu?

Pavelka /s druhé strany tsktěž/.
A co je tady k smíchu - jářku?

Dráb Smějte se!

Lid Ha, ha, ha!

Mastílková I vy střížkometové! Vy se opovažujete -

Hubínek Teď bude čas, abysme hybaj událi.
/Tratí se s Klinkáčkovou./

Šebelka Nenadávejte, urozená máselnice!

Pavelka Sice budu myslet, že jste másnice

- Lid Ha, ha, ha!
- Pavelka A rozštípnu vás!
- Mastílková Mě rozštípnout - mne Antonii Mastílkovou?
Na to bych se podívala! Rozštípněte!
/Drábovi./
Do díry je strčte - ty otrapy -
- Lid Jaké otrapy?
- Mastílková Já za to stojím - pražská měšťanka - Anto-
nie Mastílková.
- Šebelka Jářku, kdo je otrapa?
- Lidunka Ale, draží lidé, pomyslete - -
- Pavelka Pomyslete sama, slepičko, sť se s kvočnou
do kukaně dostanete -
- Šebelka /doráží/.
Já chci vědět, kdo je otrapa?
- Mastílková Pomozte, pomozte!
- Lid Zacpěte jí hubu!
- V ý j e v ě t r n á c t ý.

- Jeník s Kozelkou, /který již několikrát
předtím se tu byl ohlížel, jak co stojí/.
Předěší.
- Jeník Jaký tu křik?
- Lidunka Ach, pane Kroutile! Ujměte se nás; nehoďně
tu mou paní tetu škádlí.
- Jeník Kdo se opovažuje? Co vám udělala paní
Mastílková?
- Lid Proč nadává?
- Jeník Nedali jste příčinu?
- Šebelka I bodejž do tě, nedopírko -
- Jeník Hleď se mého zobáku! Zpátky, pravími Vážíte

Mastílková

Jeník

Šebelka

Pavelka

Lid

Kozelka

Šebelka

Kozelka

Pavelka

Kozelka

Šebelka

Kozelka

Ondřej

Marky

Ondřej

tek svoji Prahu? Ctíte takto sami sebe, když
hodnou ženu tejrátá? Buďte si vás pametovat
a na jiném místě o tom promluvíme! Nebojte se,
drahá paní Mastilková. Líbí-li se, dovedu vás -

Mastilková

/zlostí div nepláče/
I cožpek mne už všechno opustilo? Klínkáčko-
vá, tlustej ženico - a ten Ondřej - ten
Ondříšek - jak tu stojí! Pojďte, pane Krou-
tili! Ó, furt, furt, Fluchte Fidloveška!
/Odehází./

Jeník a Lidunka

/ze ní/.

Šebelka

Šťastnou cestu!

Pavelka

Brzké navrácení!

Lid

Paní Měsnice z Podmáslové! He, he, he!
/Rozchází se i s dráben./

Kozelka

/nyní teprve dopředu se dostav/
Jak náleží, dobře, moudrý dvoulistě! Tu ho
máš, ten dvocláň!

Šebelka

Ouha, kozle! Nemrečel jsi o čtyřech dvacetni-
kách?

Kozelka

Někde ve snách!

Pavelka

Vyklop, kozo, anebo půjdu za máselnicí - a
sám ji všechno vyklopím.

Kozelka

Pat! Hnedle ti ji zasmolím! Tu je máte,
stříbrojedi - zlatožrouti! Ale ani maki!

Šebelka

Jeden by ještě neškodil -

Kozelka

Aby tě uhodil?

/Vezme je pod paží./
Málo je málo - a mnoho je mnoho - čtyři dve-
cetičky jsou te pravá míra - moje víra - va-
še naděje - a hospodského láska.
/Zajde s nimi./

Ondřej

/v hlubé i žalostné omámenosti až dosa-
ved nepohnuté stál, nyní se protrhne/
Ach! Frau Baronin!

Markytko

/stojí na druhé straně, zády k němu/
Co si vínšuje Herr Andreas?

Ondřej

Budete mít brazo svatba, Frau Baronin?

Markytka

/o krok bližšie/.
To záleží len na vás, lieber Herr Andreas.

Ondřej

Na mně? Ó, ty kočka jedna! - Halte fest, můj srdce zraněný!

Markytka

Co myslí, nejmilejší Herr Andreas?

Ondřej

/nuceně/.
Dneska je Fidlůvačka - krásnej den - veselejšej den - tak proč já taky nebyť veselejšej? He, he - Já chciť objímat celej svět!

Markytka

A což já k tomu celému světu nepatřím?

Ondřej

Ani bych nemyslel!

Markytka

Odpusťte mi -

Ondřej

/k sobě, odvraceje se/.
Halte fest!

Markytka

Bylo to jen mladistvé poblouznění.

Ondřej

Myslíte, že bude těch mladystvejšejch poblouzněných ještě víc? Aby taky něco zbejt na stárecky poblouzněný! /Odchází./

Markytka

Tobě navždy srdce mé -

Ondřej

Ha, to už bejt moc! Závoru myho srdce nepraskej! To pokušeny se musí vydržet!

Markytka

Herr Andreas!

Ondřej

/se obrátí/.
Frau Beronin?

Markytka

Andrýsku - ty už neznáš hlas lásky?

Ondřej

Vůbec ne!

Markytka

Já se ponížila -

Ondřej

To nemuset bejt!

Markytka

Ne? Nu, tak si jen jděte, Herr Jammerweil! Vy se ještě rád jednou vrátíte a budete škemrat - ale pak zas nebude řeč se mnou! Jděte si!

/Rozhorlená odchází./

/Běží dozadu./

Kroužil /obsjme Jirku/:
Já si ji vezmu - na mou duši, Frantíku! To
vdovství je psovství, Frantíku.

Jirka Mně říkají Jirka - kystyhnát.

Kroužil I ty milione -
/obrátl se na druhou stránu/.
Čechu!

Honza Já jsem Brusilovic Honza!

Kroužil My jsme naši, hoši, naši, Frantíku! Čípek
jste?

V ý j e v ě r u h ý.

Jeník a Lidunkou. Později Kozelka
a Mastilkovou.

Jeník Milý otče, je-li možná? Pan Kozelka mi povi-
dal -

Kroužil Že je tatík blázen - podívej se! Je to ta
tvoje, Frantíku?

Lidunka Vaše dcera, jestli jí tu milost prokážete -

Kroužil Ó, já jsem po čertech milostivej - a co se
kázání dotýče - kázání je kázání.

Kozelka /vede Mastilkovou, která se slabě vzpou-
zí/.
Svým vejdělkem vám za to stojím - tu ti ve-
du Češku, Čechu Kroužile!

Kroužil Pozdrav tě Bůh, Češko, Čechu Kozelko! Po-
dejme si ruce, Frantíku! --- I ty milione -
toť je - toť je -

Mastilková Vaše sousedka - a chcete-li udělat dva lidi
šťastný, - vašeho syna nastávající teta.

Kroužil /směje se/.

Jeník Ustrňte se, milý otče!

Kroužil Del ses tedy na pokání - ztracený beránku,
dal? - Jakže stojí psáno? -

- Kozelka Holce hochu dej,
a hoch ženu měji!
- Kroutil Ano, ha, ha! - Dej s měji! Tu je fídlovačka -
žádněj hněv e žádná rvečka!
/Podává Mastílkové ruku./
Čech se nebaňvá!
- Kozelka Svatby budou, trubte!
- Kroutil Ženich s nevěstou! Trará!
- Kozelka A tuto máme druhý párek - tuto třetí - Vše-
ho dobrého do třetice!
- Kroutil Ano, do čepice! Trará, trará!

V ý j e v t ě s t í .

Klinkáčková s Hubínkem. Ondřej s Markytkou. Předešli.

- Ondřej Meine Freunde und Herrschaften, jě si do-
voluju meldovat, že ze tšji neděle byt já
šťastny manšel věrný milující ženai!
- Klinkáčková Dělejme, abysme tu mrzutost - Nešpekt zu melden -
jedním dnem odbyli! Do třetice všeho dobrého!
- Kroutil Ano - trará, trará a ještě jednou trará! -
Žeňte se, Čechové! - Ať jsou Češata - hod-
ný, upřímný Češata - jak já myslím Češata!
Synové a bratříčkové - jedné matky - hošné
- dobré matky - naši matky - dobré země
české! Hejchuchul!
- Hosté /vzadu/
Hejchuchul
/Vstěnou s kupředu přicházejí./
- Kozelka A teď do tance! Dostí jsme se nastrokali,
nežli jsme se k cíli přistrokali - což
abychme teď starost vystrkali s k radostí
se dostrkali? A jaká radost bez tance?
Hrajte, muzikanti! Tanec je radost a radost
je život! Hrajte!

U k o n ě n í .

Lidunka Živobytí bez tanečku,
to je smutný živůtek,
s hochem ale v kole bejvat,
to je život jako med!

Sbor /po ní/.

/Tanec, při němž okolostojící tleskají./

Ondřej s
Markytkou Šťastní bez všech lásky strastí,
šťastní bez všech nesvárů,
šťastní v naší drahé Praze,
jsme teď pěkně do páru!

Sbor /po nich/.

/Tanec jako prve./

Kozelka Fidlovačka dodělala,
teď jí honem vyzvoňte;
nebude-li umíráčkem -
/nápovědovi/
ještě jednou zazvoňte!

Sbor /po něm/.

/Tanec, na němžto dle příslušného cha-
rakteru všichni v úplné veselosti po-
díl berou./

O P O N A

Fidlo
dramat
tí něm
nápadu
s moti
se obí
dila,
né v P
a ved
zachyc
roku p
ce a p
ukázk
jehož
suzov
voval
v mno
vínka
le hr
k ní
obce
slepý
přijs
ta s
je a
scénu

Kniž
Tylor
dáva
to v
jimž
děva
u na
tor
Zde
text
že T
více
vodr
nov
Tur
ský
Šter
pat
opr
ní